

میڈیا

ڈاکٹر فضل خالق

میڈیا

(MEDEA)

یوریپیڈیز (Euripides) (405 - 480 BC)

رجانگ: ڈاکٹر فضل خالق

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

(MEDICAL)

... ..

...

...

© بلوچی اکیڈمی

نومبر ۲۰۰۵ء: یوری پیڈیز (۳۸۰-۳۰۵ ق م)

رجانگ کار: ڈاکٹر فضل خالق

شنگ کار: بلوچی اکیڈمی

چاپ: اولی 2000

کمپوزنگ: شائستہ بخاری

لیکو: 500

بہا: 100 کلیدار

چاپ جاہ: آصف پرنٹنگ پریس کویٹہ

ISBN: 969-8557-02-4

ردءبند

- 1- لہتیل گپ
(ڈرامہ، قصہ ء ڈرامہ نگار ءبابت ء)
- 2- ڈرامہ ء کردار
- 3- ڈرامہ

لہتیں گپ

یورپی پیڈیز اور یونان سے مستریں المیہ نگارانی تہ عئے کنگ
 بیت۔ حضرت عیسیٰ و پیدائش و چے ۴۸۰ (چار سدا ہشتاد) سال پیش ماں
 سلامس و جزیرہ و ہماروچ و جند و پیدایوت کہ یونانیاں ایرانیاں و پرورش
 دات و عجم و مرز و ترمودی زمین زیریوت۔ آئی پت منشی سار کس
 یک مئے خاچے و انتظام کارات و آئی مات کلی ٹو حکیمی تہلگ و جزئی یونانی
 زانکارے ات و ہمیشی بہا و کار و دزگٹ ات۔ آئی پت و مات و انگ و شری و
 بابت و نہ ایوک و زانکار ات انت بلکنیں بمعہ و شمال ہم است ات انت کہ
 آہاں پہ یورپی پیڈیز و جسمانی و انگ و زانگ و انچیں بند و یون جھٹ کہ آہا
 زمانہ و دود و ستورات۔ چک و پیدائش و چے ساری آہاں چہ دیوتاہا ہا
 فال یا شگون (استخارہ) کہ زرنگ ات، آہاں آئی و راروزانت و آہاں یورپی
 پیڈیز و جسمانی مہمانی سوب مندیاں ہاتر اتیارٹ۔ بے آراسوب مندی
 تخلیقی بہر و تک و دست کپت و اے پیم و آدنیا و مستریں المیہ نگارانی تہ و
 یک باز مز نہیں ناسے و و ہند یوت۔

یوری پیڈیز ء تعلقات وتی عمد ء مستریں فلسفی اناز وگرس ء
 سقر آط ء گوں انجو کیش ات انت کہ آئی چه ہے دوستیاں وتی زانت ء از
 کیش ء کیشی آورت۔ ء آئی وتی بارگیک ء مذہب زانت پروتاگورس ء پراڈی
 گرس ء چه ہم باز در برت۔ اے پیم ء آئی ء زندگی، لبر انک، فلسفہ ء زبان ء
 بازیں نازر کیاں چه دت ء راسر پدھت۔ یورٹی پیڈیز ء وتی دور ء جاورانی
 سراوتی سرپدی ء معلومداری سچ مدام بر جاہ داشنگ ات بے آئی وتی
 کیشتریں و ہد دور ء گستاوتی کتاب جاہ ء تہ ء گوازینت ء آئی دلدو ستیں کار
 کتابانی ء شاعرانی وانگ ات۔

فراغ و کتابے و گوشہ چمنے

یورٹی پیڈیز ء دو سورمحت ء آئی دوئیں سور رواج نہ گیت انت۔
 آئی اولی لوگی کور آل ء چه سے جنگ پیدا ہوئے بے آئی اے ذال سک بے
 مر ء بے وفاوت ء آخر کہ جتاوت۔ آئی دوئی ذال ملی ٹو ء ہم آرا یلدا ات۔
 دل ء اے پیاں آئی شخصیت، خیالات ء فکرانی جوڑیو نگ ء پھتہ یو نگ ء آرا
 بے کساس کمک ہم دات۔ پتاد ء یک (۷۱) سال ء عمر ء یوری پیڈیز
 اتتمنس ء مل کنگ ء لاچاروت۔ یکے و آدور ء طریقہ نگاراں آئی سراتوازه

پیش دارگ بو تگ۔ آئی زبان نصیحت کنوک ء شستا تک دیو کیس پیسے ء انت۔
 پلات ہم باز مربوط ء یک شل نہ انت۔ عقل ء چے بالاتریں چیز ہم است
 انت۔ فنی بروبری ء ہم ڈکال انت۔ چرے عیبال ابید ہم اے ڈرامہ
 جذبات نگاری ء مزنیں بستارے داریت۔ ایشی ء پیشدارگ بو تگ کہ
 جنیں آدم وہدے کہ مر ء زبہر بیت گڈاپہ بیر گیری ء آچھہ ویم ء شت
 کنت۔

میڈیا ء کسانیں قصہ اے پیسہ انت۔

حیسن، اول کاس ء بادشاہ الیسن ء سچ انت۔ اگاں چے تھیستی آئی
 پیدا ہوگ ء جاہ ات بے آئی ردوم درال ڈیسی ء زماگ ء زرتگ۔ آئی نا کو
 پیلس ء آئی پت ء ملک ء سراقبضہ کنگ ات۔ بے ہمدرد ء کمک کارانی کمک ء
 چے کسانیں حیسن خاصیں رنگے ء پوشاک پر کنائینگ بیت ء کوہاں رسینگ
 بیت۔ ہمے چاگرد ء آورنا بیت ء چے کوہاں آا رکنیت ء وتی پت ء پیر کی ملک
 ء دعویٰ ء کنت۔ چے ڈیل ء بالاد ء لس مردم ء دلگوش آئی پہ وت
 گور کنائینگ ات۔ آئی گلگ دراج ات انت۔ آئی ء رامزار ء پوست ء
 پوشاک گور ات ء دو مم آئی دوئیں دستان ات انت۔ آواز دلاور ء سر مچار

گندگ ء اتک۔ پیلیس ء آرادیت ء چہ ترس ء کئی نژدگرات ء آرا آئی بہت
 ء پیر کی ملک ء دیگ ء جل ء مجل بوت۔ آئی دو مز نہیں مہم جیسن ء دیم ء
 پیش کت انت ء آراحت کہ چریشاں رند آوتی۔ ات ء پیر کی سلطنت ء
 دعویٰ دار بوت کنت۔ اے مہم انچو گگیگ ء گران ات انت کہ انسان ء وس
 ء چے بلند ء بالات انت۔ اول سراں جیسن ء را حکم دیگ بوت کہ آ
 فریکس ء روح ء پدایاریت کہ آماں دور ء پندس میں ملکے ء مرتگ ات ء رند
 ء ہما تلاء ء گرانڈ ء پڑماں بیاریت کہ فریکس ء آئی قربانی کنگ ات۔ یونان ء
 دلیریں سر مچارانی یک ٹولی یے آئی جینت۔ اول سراں آر گونا میں آپی
 گرا بے جوڑکت ء سفر ء رہادگ بوت۔ باز مزن مز نہیں ترسنا کیں و نیلاں
 گوں دچار کپان ء آتاں ایس ء سر زمین ء سر بوت۔ بے زوت آئی ایسانی
 کلات کب ات۔ انسان ء بہادری ء ہوشمندی ء ہرچی کہ کت کنگ ات کت
 ئے، بے ایس ء در ڈھبازی ء چال بازی جیسن جہیں جمدان ء بے سوب
 کنگ ء چارکتہ ات۔ انچو گندگ ء آگ ء ات کہ سر مچارانی اے ٹولی زوت
 یک ترسنا کیں آسرے ء سر بوگی انت کہ ہے نیام ء ایس ء جنک میڈیا کہ
 آمز نہیں جادو گرے ات، جیسن ء سرا عاشق بوت ء اے پیم ء میڈیا ہے

جہد ال گون کپیت ء جیسن ء ہر وڑیں کمک ء تیار بیت۔ آئی ہما اثر دہا ء راکشت
 کہ آہلا ہیں پڑمانی پانگ ات۔ آئی وتی پت ء راہم دُر دھات ء اے پیم ء آئی
 روح ء پڑم دو نہیں حاصل حکمت انت ء جیسن ء دست ء دات انت۔ چہ ایشی
 رند آرا سما کپت کہ آئی برات ابسیر ٹیس جیسن ء با پشت ء بازیں ہراب
 کاریانی چن ء لانج ء انت۔ سیکھ جیسن ء بخش ایت۔ میڈیا ء وتی برات ء را
 وتی و تاک ء لوٹا ینت ء چہ وتی دستاں آئی سینگ ء تہ ء کاتارے ٹکت دات
 ء وت گوں جیسن ء زر ء دومی دست ء تک۔ اے جیسن کارانی کنگ ء پد آ
 جیسن ء سر جہیں مہرانی واہجداریت۔ جیسن ء رالم ء گوں آئی ء مہرات۔
 آئی واز مندگ ء مننت وارات ہم۔ آپک ء سدک ات کہ میڈیا آئی مہمانی
 و استامستریں ء شرمتریں کمک یوتگ، ء یوت بکت ہم بے ایشی ہمرانی ء آئی
 طاقت ء زور آوریں جادوی اثراں چے ترسگ ء ات ہم۔ اے ٹرس ء
 ہمرانی ء دگہ ہم گچے است ات۔ یونانی تارنخ ء اے دور ء کجام ہم یونانی
 یے ء کول چس ء کلنجی جئے ء گوں سورمکت نہ کنگ ات۔ ہے گپ ء را
 سرگوز کنگ پہ جیسن ء باز گران ات۔ مہڈنیک چاگرد ء تہ ء آیک ء گوں جیسن
 ء وت ء رابازیں جنجالانی توک ء دیت۔ ہے ہاترا آرا چہ وتی وطن

ء در آگ کپت۔ نوں آوتی بن پیر کی تخت ء تاج ء چے زبہر کنگ بوت۔
 کتے وہاں پد آئی عشق ء بر انز کہ سر د کپاں بوت ء میڈیا ء ورنائی ء زیبائی ء
 شہم کور دہمگ بوہاں بوت گڈا اے گرم تبیں جادو گروتی لوگ واجہ ء گٹ
 ء لوپے بوت۔

وتی وطن ء چے در آگ ء رند جیسن کارنتھ ء سر بوت۔ اے ملک ء
 یک پیر ء کماشیں بادشاہے حاکم ات۔ آر امر دیں چک نیست ات۔ بس یک
 جٹے ات۔ بادشاہ کیر آن ء راجنگ ء ہاترا جود ء ملک ء واستاوار ٹے پکار
 ات۔ شر ذابتیں، دلاوریں ء نامداریں جیسن ء چے شر تریں مردم آرا
 رست نہ سنگ ات کہ آتخت ء واری ء ہم لائق ات۔ وت جیسن ء دل ء
 اے گپ سر نشان ات کہ در یختیں میڈیا آئی دیم ء میت۔ حالانکہ آوتی
 سوب مندی ء اے باز مز نہیں نامداری ء ہاترا میڈیا ء منت وارا ات۔ بے
 میڈیا رسم ء دودانی حساب ء آئی نکاح ء اٹکگیں قانودی جن و نہ ات۔ پے
 ہاترا جیسن آردراں ڈیہہ کنائینگ ء لاچار بوت۔

اے غمناکیں المیہ عہدات چہ ہے جاہ ء بیت :

یوت کن انت۔ وت میڈیا ءتہ ءجادوگری ءہما کمال کہ است انت اہم
باز غیر فطری ءعقل ءچے بُرزترین انت۔

میڈیا ءہلاسی بھمڈے چوہنما کیس ڈو لے نہ یوتگ ات اگاں ایک
مہذب ءآئینی ملکہ مہ یوتیں۔ جیسن ءملک ءآمد ام در آمد ءاگول ات ء
ہے در آمدی ءھیال ءمیزان میزان ءنہ ایوک ءآئی عشق ءرانفرت ء
بدل عمت بلکہیں آئی ارواہ ءمزنی ءآئی باز تک ءپہنات داریں شخصیت ء
سکٹاں سری (غرور) ءراہم ہرائیں وڑے ژامبلینت۔ تالے کساس ءکہ آ
گنوکی ءسکمرال ہونواریں رستریے پیم ءیوت ءہون رچیان ات۔ اے
ہبر ءچ شک نیست کہ آئی آسراے پیم ہمناک نہ یوتگ ات اگاں جیسن
مر ءسوگندانی سراہہ اوشتائیں ءگول میڈیا ءبے وفائی ءمہ کتیں۔ پے
ہاتراے ٹشگ انچیں گپے نہ بیت کہ اے ٹریجڈی ءاصلیں کردار جیسن
انت، میڈیانہ انت حالانکہ میڈیا ءوتی دست چہ ہوناں رتک انت۔ جیسن
ءراہمردی ءرحم ءحقدار زانگ بیت بے میڈیا ءراکت ءکینگ ءواہندیں
مردے جوڑ کنائینگ ءجیسن ءکیر آن ءدست مان انت۔ میڈیا ءسٹ ء

زمین و آسمان ء زہر ء گسرت ء جگر بند انت۔ پہ ہے ہاترا جیسن ء خلاف ء
 ہر فیصلے کہ دیگ بوت ایک رحمدل ء امن دوستیں خدایے شگ ء چے نہ
 انگ ات بلکنیں وت میڈیا ء داتگ ات کہ آوت کسرت ء کینگ ء بالادے
 راہندا ات۔ آئی ہمک تگ ء تاج ء سُرگ ء چے زور اکی ء زہر ء آس و دی
 ت ات۔

اے ڈرامہ ء سرگال ظلم ء پیر گیری انت۔ اے سرگال
 رسی پیڈیز ء سک دوست انت۔ آئی ڈرامہ مانی تہ ء ہے سرگال ء درو شم
 پہ جاہ ء گندگ بنت۔

ڈرامہ و کردار

- ۱۔ میڈیا
- ۲۔ حسین
- ۳۔ کیر آن : کارنتھ و حکمران
- ۴۔ ایجنس : اتھنس و بادشاہ
- ۵۔ میڈیا و نرس
- ۶۔ میڈیا و حسین و دوچک
- ۷۔ چکانی و لگوش کنوکیں نوکر
- ۸۔ یک قاصدے

کارنتھ و جنیبا آدمانی و تی سروک و ہمرائی و کردار
آئی و اسپاہیک و ملازم ہوارات انت۔

میڈیا

(اے ندارہ میڈیا، مکان، ماں کارنتھ، ڈنی، شہگ، پیرہ گاہ نیگ انت۔
 راستیں شہگ، ایک دگے کہ آشاہی ماڑی، روت و ہدے کہ چہنیں
 شہگ، دگے کہ بدن، روت۔ اے جاہ، نرس ایوک انت۔)
 نرس: خد، چوش کتیں کہ کسے آرگو، سوار زر، آدست، دو شہگ
 تاراں چے مہ گو ستیں، کالجس، سر مہ یوتیں، پیلین، کو چک، شاہ بلوط
 ، درچک، چے دور، پلے شرمہ کتیں کہ آسر مچار، دلاوریں تمر دیں
 مردانی دست، نہ کپت ات۔ آہاں پیلین، بادشاہ، کول پورا، تگت، تلاء،
 پڑم اش آرت انت۔ ہماز مانگ، کہ من، کدی باورنہ کنت کہ منی لاڑکیں
 شہزادی، کہ آئی ارواہ جیسن، عشق، تیر وار تگیں، کو نہیں شہر اول کاس
 ، زری سفر کنگ۔ من کدی اے گپ باورنہ کنت کہ شاہ پیلین، جنگ، پہ
 زانت وتی پت، زند بر باد کنت۔ من کدی اے نہ من ات کہ آیمنا کیں گناہ،
 ہیال، چے جیسن، آئی چکانی گورا کارنتھ، رتگ۔ کار، و ہداں اے مردم

آئی دوست ء کمک کارات انت ء آئی چه وتی زبان ء کرد ء مدام چیسن ء
 هذمت مکت۔ وهدے مرد ء جنین یکیں زسمل ء سراسر انت گڈالے
 ہمزلی پہ ہما دُر ستیں ہپاں زسمیگ انت کہ آدر سیں بنی آدمال لگ
 انت۔ بے نون توگیں دنیا چه کینگ ء کست ء چکار انت ء راستیں مہر کچلانی
 آماچی ء ناجوڑ انت۔ شاہی اولسیں یوپانی سراسارگ ء ہاترا چیسن ء وتی
 دوست ء دوئیں چکان ء ویل مکت۔ آلم ء سور کنت گوں آجنگ ء کہ آقوں
 کارنتھ ء تاجدار ء ملکہ انت۔ پے ہاترا زدگ دلیں میڈیا ہما کول ء کرارانی
 گیر آری ء کنت کہ دوئیناں کنگ ات انت۔ آوتی بستگیں دستاں پدا بُرز ء
 کنت۔ راست چه گپ ء تران ء دیم تر ء وڈایت۔ خدا ء دیم ء زار ء پریات
 کنت کہ چونیں ترسناکیں ہلاسی بے بوت۔ چیسن ء وتی فرض چوں سرجم
 مکت۔ بازیں گھون ء سردی ء آئی ڈیل دردانی آماج کنگ ات۔ وهدے آئی ء
 مارات کہ چیسن بیو فابو تگ آئی وتی چم چست نہ مکت انت۔ آئی دیم دنزین
 انت۔ انچو کہ بے ساہیں تلار ء تیا ب ء دپ ء کپو کیس چول ہج اشکت نہ کن
 انت، ہے پیم ء وهدے آئی دوزواہاں گپ جت تہ آئی ہم نہ اشکت انت۔
 ایوک ء اکھتیں گردن چه لچ ء سرینت ء۔ ء ایو کی ء آوتی پت ء وتی وطن

۽ نام ۽ دم دم ۽ بخش ایت کہ آئی آہان ۽ پہ ہے مردم ۽ واستا یلدا ت۔ نون
 چہ لوگ ۽ زبہر۔۔۔ چونیس گراں بہائیں وہدے ات کہ گوست۔ من
 خیال کنناں کہ نون وتی چکال گندیت ہم وش نہ بیت۔ چہ چکانی دیدار ۽ نزیکی ۽
 آنوں پیر زگ انت۔ من ۽ ترس ایت چیا کہ نون من گمان ہم گت نہ کنناں
 کہ آچے کنت؟۔۔۔ آئی دل سنگ یگے نہ انت کہ آ سنگینیں بدیاں ہم بہ سگ۔
 ایت۔ من ہما زربول ۽ زاناں ۽ چہ آئی ۽ ترساں کہ بلکین آہوناں باروتی
 کوہنیں بان ۽ توک ۽ ایوک ۽ ساہ بہ دنت کہ ہمودا جیسن ۽ وش والی ۽
 گندل سارنگ انت ۽ ایر انت۔ آئی وتی کاٹار ۽ راپخہر دیا ینگ۔ زانہ آ
 سالونک ۽ بادشاہ ۽ بخش ایت ۽ خدا بزانت باریں چونیں دل کھریں کارے
 کنت؟ ایک زور اکیں ارواھے۔ چوش، کزاکے بہ بیت کہ ٹپسی مہ بیت ۽
 وتی گت ۽ ایر مادہ کنت، یا آر بدل بہ کنت۔

آہا!۔۔۔ چک۔ چہ وتی لیب ۽ واترگ ۽ انت۔ آوش۔ وش
 انت، آہاں وتی مات ۽ غم ۽ رنج شمشگ۔ کم سنن مردم چہ غم ناکیں چاگرد
 ۽ دمان ۽ سزار کی بیت۔

چک ۽ آہانی دلگوش کنوکیں نوکر پترانت

نوکر: مئے بانک ء پیرا گاہ ء دیم ء تو چے ء ایوک ء اوشتا تک ءے؟

چہ وتی زبان ء کو نہیں بد نصیبانی آہ ء اُفار ال درشا نگ ءے؟ زانہ آراتی

ہمرائی ء تاں دیر ال یل دیگ بہ بیت گڈ ل بانک چریشی ایمن ء دلم بیت؟

نرس: جیسن ء چکانی پیریں پانگ! یک غلامے ء ہم وتی غم ء اندوہ

بنت۔ اگاں واہنڈ ان ءے پٹے بہ لگ۔ ایت تہ شر میں خانہ ذات چرائی ء پرد

بیت۔ ہو۔ انچیں جاوے ء دل گار بیت۔ انچو سما بیت کہ من غمیگیں

ولبانی دریا ء تاں باز جھلی ء شمگوں۔ ایوکی ء من ادا آرام ء واہنڈ اراتاں کہ

میدیا ء تکلیفانی اُفار ال بے تواریں زمین ء آسمان ء را اُشکنائیناں۔

نوکر: اوہ۔ زانہ تنی وہدی آئی ہمانی شیب چگ ء انت؟

نرس: چو تو بوتیں، شرآت..... آئی غم ء اندوہانی نیم ء کساس ء

ہم تنی وہدی سرچست نہ کنگ۔ آئی نیم ء کساس ء خطرہ دیم ء اہنگ انت۔

نوکر: گنوگ! اگاں کسے وتی سر ء سبکیں واہنڈ ء بابت ء وتی خیالاں

بیان بہ کنت۔ آئی گوشاں تنی وہدی چشمیں گے نہ کپنگ کہ آئی ارسانی

گڈی سبب ء بہ غمش انت۔

(آگوگ ء نیمگ ء روت بے نرس آراداریت)

نرس: کماش! چونیں سبب..... چہ من یک چے ہم چیر مدے۔

نوکر: ہج نیست پہ چیر دیگ ء ___ شر تر ہمیش انت کہ ہرچی تو
اشکنگ، آہاں شמוש۔

نرس: تئی پاکیس ریشانی سو گند! چونہ انت۔ منی ہرکار! چہ من ہج چیر
مدے۔ اگاں تو گشے گڈا من آہاں راز کنال ء سینگ ء مہر داراں۔

نوکر: من یک پیر مردے ء گپ اشکنگ ات انت۔ وہدے کہ آ
روتاپ ء نشنگ ء ترند آپ تنگ ء ات۔ آپو سر پد نہ ات کہ من آئی
نزیک ء اوں۔ آئی ء گشت۔ کیر آن ء اے وصیت ات، اکہ اے سر زمین
ء حاکم ات، کہ آرا گوں دوئیں چکاں دراں ڈیہہ کنگ بہ بیت.....
بجندے اے دُرس راست مہ بنت بلے من چہ ایشی ء گیشتر زاتکار نیاں ء
منی واہگ انت کہ چوش مہ بیت۔

نرس: جیسن کدی چونہ من ایت کہ آئی دوئیں چک دراں ڈیہہ
کنگ بہ بنت۔ بل کہ آہانی مات ء و استا آئی زہری بے کساس انت۔
نوکر: مردم گش انت کہ وہدے نوکیں مہرے کئیت تہ کوہنیں مہر

گارو ہان بیت۔ ادا نہ کسے جو دانت، نہ کسے پت، نہ سیاد ء آرز.....

فوس: اے تباہی یے انت۔ پیش چہ ایشی کہ کو نہیں مصیبت ء جنجال
ہلا س بہ بنت، مار ابر باد کنگ ء ہاتر انو کیس مصیبت ء جنجال کا بنت۔

نوکر: خاموش ہو! — شریں وہدے ء گول بانک ء دُر سیں گپ
گنگ بنت۔ انوں اے بابت ء یک گپے ہم مہ کن۔

فوس: منی چک! آوتی پت ء مہر ء بابت ء چے خیال کن انت۔
خدا آئی سراقہ مہ گواریت، آتی وہدی منی واہند انت بلے ہماہاں کہ گول
آئی مہر کنگ ات، آچہ آئی تکلیف زور ان انت۔

نوکر: دنیا ء تہ ء کجام ہم انسانے چوش نہ بیت، چوں؟ تو اینکہ سال
زندگ منتے زانہ توہے ہیل کنگ کہ انسان چہ وتی خیالاتاں گیش دوہی
مردے ء خیالاں دوست نہ داریت۔ آوتی نوکیس بانور ء وش بوکیں بوپانی
ولباں گندگ ء انت ء وتی چکاں بےھیال کنت۔

فوس: منی کسانیں چکان! لوگ ء پتر ات۔ ہلاسی گہتر انت۔ ایشان
جتاہہ دار ات چومیت کہ آوتی مات ء گول تاں ہما وہداں دچار بہ کپ انت تا
وہدیکہ آئی دل چہ غماں سیاہ انت۔ دوشی آئی چماں انگر درپش ات بزاں آ
پر آہاں کست داریت۔ در یچتیں من ایشی سبب بزانستیں۔ الم ء آئی کست ء

کینگ ۽ دیم گردینگ ہم نہ بیت ۽ ناکہ آراو اب گجگ ۽ کم کنگ بیت تا
 و ہدیکہ آ..... برو، اگاں کسے ۽ را آزار سنگی انت تہ آمامہ ہاں کہ آئی
 و اہجہ ار ۽ دوزواہاں..... بلکہیں آئی دشمنی بہ بیت۔

آواز (توک ۽ چے)

شرم، آزار، من گوں رنج ۽ اندوہان اوں

شالا من چہ ہے آزار ۽ مر تیناں

(چگ ۽ نو کر توک ۽ پتر انت)

فوس: آہ، چکان! گوش دار ات۔ آپداوتی سار تیں دل ۽ ۽ وتی وائیں

کینگ ۽ نرینان انت۔ زوت توک ۽ بیات۔ آئی راہ ۽ سر ۽ مہ ۽ آرا

دچار مہ کپ ات۔ درد ۽ غمانی تہ ۽ آئی چمان ۽ ویرانی ۽ میل ات۔

زر ۽ آسلیں ارواہ ۽ نتر اشگیں ۽ ایری ماد نہ یو ہو کیس مزن ڈڈری!

نوں زوت کن، منی دل ۽ کہ اے گوارو کیس جمر ۽ اندری بہراں سوچو کیس

گرد ۽ گروک است۔ کم کم ۽ یکجا یو ہو کیس..... زوت شہم گرگی انت۔

چوش و من زاناں کہ چوں؟ شرمی ۽ واستا یابدی ۽ واستا۔ آتہ

مزن مریں ۽ توپانی ارواہ ۽ رائرین ایت کہ آبدی ۽ سبب ۽ کوریو تگ۔

توار (توکی شہگ آچے)

من زانہ جنجالانی توک آ نہ بو تگال؟۔ زانہ مئے ار سال ہؤری نہ
 شل اتگ۔ آہ، شاد یوال آ نزیک آ اوشتا تگلیں پت آ زبہر یں چکال! خدا شہرا
 نادوست بخت انچو کہ من نادوست کنگ بو تگال آ آئی آ ہم نادوست بہ کنت
 کہ آئی شمار اپید اتگ۔ اے لوگ آ اے جاگہ درس نادوستی کر زانت۔
 فرس: رحم!..... اے چکان آ گوں وتی پت آ گناہ آ چے کار؟
 ایشاں چے آ ڈوبارے۔ آہ، چکال! اے دُر سیں و ہد آ مئے دلاں پہ شہا ہون
 گور تگ۔ شہزاد گانی رزاور آور بخت۔ آہانی دل کش سھر چیز آ بالابنت۔ کزا
 کسے آرامہ من آیت۔ آہانی مارگ اے بدل بو ہو کیس گواتانی ہمرائی آ سر آ
 پُر کنان انت۔ چہ درساں شر تر ہمیش انت کہ انسان برور یں زمینے آ سرا
 گاماں بہ جنت۔ شالا گر ماگ آ دراجیں موسم گوں شان آ شوکت آ من آ
 مہ گوازین آیت بلکیں شری آ گوں، چیا کہ رحمدلی آ آئی رہند باز شریں
 چیزے، اے دُر س قبول آ راست:..... بے ہر کس کہ مزن انت آئی سرا
 خد آ قہر کنیت۔ و ہدے خد آ دست شریت، آکپ انت آ بدلائیں بے
 تواریں کور آسی یے تہ آروانت۔

(گڈی لہزانی و ہڈاں کورس ء تواریکیت
دومی جنین آئی رند ء کایت)

توار

من یک تواری، ءیک آھے اشکت

روح دورا تکی ذرانی تواری

زانہ آراتنی و ہدی ایمنی دست نہ کہتہ

لو کماش! بجش

من چہ اے جاگہ ء دوراوشتا تگ اتاں

توک ء چے گریوگ ء تواری تک

درد یگیں آہ ء افار

من کتہ ہم وش نیاں

ہے غمانی سبب ء کہ اے لوگ ء ساچان انت

ء چہ ہے مر ء سبب ء کہ من ء گول اے لوگ ء استنت

فوس: لوگ نول سچ انت؟ آییگواہ یوتگ۔ واہند ء را یک شر تریں

سمبھگیں بستر یے شوہاز انت۔ آوتی شپانی غم ء انت۔ آو لگوشداری ء مر ء

یک گے گوشدارگ ء سا جونہ انت۔

توار (توکے چے)

لو خدا! اوزمین! اور ژن! منی دماغ آزانہ آس نہ سوچ ایست؟ زندگی
 چے نپ انت؟ آف، من پرچہ نہ، چے بے نپ آ سر بہ گوزال عورت
 آراہلاس بہ کنال۔ چو یک گھم اے کہ شپ آ چہ وتی خجاء آ جہیت، دک
 جاھے آرام کنت آ آلیٹ جہت آ چہ وتی درد و دور ال باز دور بیت۔

کورس

لہتیں جنہیں آدم

(الف)

لو خدا! اوزمین! اور ژن! منی دماغ آزانہ آس نہ سوچ ایست؟
 شامیک غم جہتیں بانور یے زہیری زارونہ آشنہ؟
 ہمازاری کہ آراہلاس گھم اے کہ شپ آ چہ وتی خجاء آ جہیت، دک
 جاھے آرام کنت آ آلیٹ جہت آ چہ وتی درد و دور ال باز دور بیت۔

(ب)

لو خدا! اوزمین! اور ژن! منی دماغ آزانہ آس نہ سوچ ایست؟
 شامیک غم جہتیں بانور یے زہیری زارونہ آشنہ؟
 ہمازاری کہ آراہلاس گھم اے کہ شپ آ چہ وتی خجاء آ جہیت، دک
 جاھے آرام کنت آ آلیٹ جہت آ چہ وتی درد و دور ال باز دور بیت۔

ہماو پانی سبب ء کہ آدوست کنگ بوگ ء نہ انت
 حاکاں گوں ہواریں سار تمیں گندل
 انسان ہل کہ مہ دزوہ ایت، پداہم چہ زیب ء سنگھار ء گستا
 مرک کنیت انت،
 آراتوار مہ کن!

(ج)

اگاں اوداں دگہ کسے ء باسک بہ بنت
 ہموداں کہ تنی بو تک انت
 آئی سر اگناہ ء بار بیت
 توبے وتی پیشانی ء ٹپھی مہ کن۔

(د)

ہرچی کہ تو سنگ ء ءے
 خدا آرا گندگ ء انت
 چو غم جت مہ یو، آہ ء زاری مہ کن، اُفاراں مہ گش۔

توار (توک ء چے)

عزت ء بانگ

پاکیں راستی ء بانگ

تو من ء دینگ ات وہدے من گوں آئی سو گند ء مسام کنگ ات

نوں ہے سو گندانی آسر ء بہ گند

من ء، آئی، ء آئی بانور ء چارگ ء بل رات

آئی ء من ء غم ء اندوہ دانگ

من زاناں کہ من دگہ گناہ نہ کنگ

من ء اے تہہ کشیں درداں ہر وشنگ

ء آئی تیو گیں لوگ..... او خدا!

منی مات ء لوگ ء ہما تہار دہم گیں تیاب،

کہ آئی ء را من ہمیشی ہا تر ایل دات

ء منی برات ء ہون ء چہ ہمال

فوس: اے پیہیں غم ہواریں گپ! زانہ شامو دگ ء گر یہگ اُشکگ
 کہ انسان ء ایمان ء جھوانی ء کن انت، آپہ ہمائی ات انت؟ تھیمس ء زوس!
 اے نوک ودی بو تگیں قمر ء ہلاس بو ہگ ء ساری گار ء بیگو اہ بہ کن ات!

کورس

دومی جنین

(الف)

زانہ آمنے دیمیاں شوہازیت
 کہ آئی ء رلباز دوست انت؟
 آوتی دل ء چپانی سھر ء جاگہ دنت
 کہ آئی ہیاللاتاں درشاں کن انت

(ب)

حیف انت پہ ہماگرا نیس نادوستی ء زہر ء سرا
 کہ آ، آرا سوچک ء انت
 زانہ آنوں کم نہ تریت

لو خدا! من ء آ انگت ہم دوست بیت
الم من ء مہر گونا ہیں جہد بے سوب نہ کنت۔

(ج)

بروچہ اے ویرا نہیں دیار ء

رونچ ء روشنائی ء برو

آئی ء بہ بر ء بہ شمش

کہ مارا آسک باز دوست بیت

(د)

برو، چومہ بیت کہ آئی دست بیچناہانی

سر ء زور بہ جنت..... آہ!

آئی زہریک تہر دیں جوش کپتھگم زرے ء ڈؤل ء

اے شگ ء آگ ء انت

فوس: من چوش کنال: ہو، من سر پد نیاں کہ منی کجام گپ آئی دل ء

گردین ایت، یا منی مہر آئی ء راوتی زد ء کاریت، یا، نہ ___ آرا ہم کو نہیں

بے آسریں جہدانی تہ ء زیان بو ہگ ء پل..... بے آئی چم ___ تو جنگلی

رسترانی چم اگاں دیسگ انت!

اگاں کجام غلامے تسلائے گئے بہ جنت یا آئی نزدیک ء بہ روت، آچو
 ہمازار ء بیت کہ وتی چکانی پانگی ء نشنگ، بر انز کپت۔ آہے پیم انت!
 منی بانگ بر انز کپت میں دابے ء انت۔

(نرس لوگ ء توک ء روت)

کورس

یک جنینے

اپسوز، کو نہیں و ہدء مزن بالادء کو اسیں شاعران
 کہ آہاں وتی زہملاں ء بس پہ وشئی ء شادہ ء ہا تر اندر سنگ ات انت
 ء دعوت ء تاج ء سہبتانی ہا تر ابخشا تگ ات انت
 تا نکہ آگوش دارگ بہ ہنت ء وشئی بہ دینت
 بے دُر ستیں کور آسی ء زور

یجز دیں مرگ ء دل ء توک ء در و پیدا کنو کیس و نیلانی سبہاں

چج کسے چہ سئو تاں گستاخت نہ کنت

نہ چہ ہزار تاری رباب ء ایشانی اثر گارہ بنت

آوہداں سئو تاں مارا پہ مول گنت

عیش ء نوشانی مراگا ہاں یک شملیں گریہہ ء زاریاں کسی دلگوش پہ

وت نہ چک ات

چہ ایشی چے گنت رس ایت ؟

مراگا ہاں آئی مارگان ء برانزداتگ ، اے درس شراحت۔

دومی مردم

من یک سوتے اَشکنگ ات، بے ہموداں کہ ارس رچ انت اوداں آ

اَشکنگ نہ بیت۔

یک گرانیں زارھے، بے ژند ژندیں

یک جنینے عزارہ دل ءواہگانی ہاترا

یک گارو نگلیں عاشقے، ءبیو فائیں جو دے ءدرزوت ءہاترا

بے من ہیال کناں کہ یک دعایے بُر زبیت

خدا ءدیم ء، ایمان ءرور دء، کہ آخدا ء کو ہمیں جنگ انت

آ ایمان کہ آئی آ رچہ ہیلے ءزر ءآدیم گر کناں آورت

نیم شب ء گوات شینگ ءت ءسوریں، جلمیں زر ءدروازگ چو کہ بند یو تگ

ات۔

(گڈی گپانی و ہداں میڈیا چہ بان ءڈن در کئیت)

میڈیا: کارنتھ ء جنیناں! من شماراوتی شکل ء پیش دارگ ء اگگوں

کہ شامں ء نادوست مہ کن ات چیا کہ من زاناں کہ بازینے سر بلند بنت

پلے پھیل نہ کپ انت، شپ ۽ ایو کی ۽ ہم، انسان ۽ نظراں چر آئی
۽ باز کم۔

پلے ما مردم کہ وتی جمدانی سر ایچار نہ کنناں، ماما راں، ماگریواں، ماہرا ب ۽
راست نزا نناں، چیا کہ انسان ۽ چمانی توک ۽ ہما کجام راستی انت کہ پہ
وت ۽ دلے مہ شوہازیت۔ پلے دمان دمانے ۽ تہ ۽ ہجاہ نیار تکمیں مردمے ۽
گون کست دار انت ۽ چما ہستی ۽ دور تچ انت کہ آئی ۽ ہج بدی اول نہ کنگ۔
الم ۽ دور سر میں مسافرانی دیم ۽ من ۽ سر جمل کنگ لوٹ ایت ۽ گوں آہاں
شریں تہ ۽ پیش آنگ لوٹ ایت۔ اناں، یک یونانی یے دومی یونانی ۽ ر باز
مشکل ۽ گوں گلا نیت چوشیں یونانی یے کہ آوتی دلکش ۽ سر اضد بہ کنت ۽
دومی ۽ دلگوش ہم مہ کنت پلے من _____ وتی ارداہ ۽ ٹش ٹش
کنگ۔ حالانکہ من کدی آئی واب ہم نہ دیسنگ ات۔ ہمو واکہ من
اوشتا تگوں منی چم نہ سگ ۽ انت۔ زندگی ۽ تاس چہ منی دست ۽ ٹش
ٹش یو تگ ۽ من ۽ ہرنگ لوٹ ایت _____ اودوستاں! ہما ہم کہ آئی
ہجاہ گوں منی تیو گیس جمان ۽ ات۔ ہما مردم کہ گوں آئی ۽ من مہرنگ
ات، گڈ سر ابدیت۔ آور ستیں چیز کہ زمین ۽ سر اردانت ۽ مزن بہت چہ

درساں زیات فطی عبد نصیب جنین آدم انت۔ جنین کہ وتی تنگہ ء گنج ء پہ
 یک روچے ء واستاجم کن انت کہ چہ ایشی وتی جو دے ء مرء بہا بہ گر انت کہ
 مارا پہ وتی بدن ء واہندے رس ایت۔ غپدان لچ ء شریکس دنٹاں مئے قسمت ء
 توک ء پتر انت ء پداشرسی ء ہرانی ء ترس کہ خدا بہ زانت کہ مئے واہند
 چونین کے بیت، آئی ء رازوریت یا نہ! بلے اگاں آوتی لوٹ ء سر ایک کش
 ء بوشت انت یہ پہ ہما جنین ء لچی گچے بیت۔ آوت ء رانو کیس جاوے ء نو کیس
 دو دانی یہ ء ہدیگ گند ایت۔ چیا؟ لوگ ء کدی آئی ہے ہیل نہ تنگہ ات
 کہ آئی کر ء جاو بہ بیت۔ آپوں ہما مردم ء رالیمن بہ کنت کہ آئی کش ء و پس
 ایت۔ یک درا جیس جملے ء پد یک انچیں را ہے در گنج ایت کہ چر آئی،
 آئی واہند گوں آئی ہما ہداری بہ کنت ء وتی دل ء سبک بہ کنت۔ اے تمیں
 ڈالے ء ارواہ باز مختاور بیت۔ اگاں ناگڈا کر امرک ء دعا لوٹگ لوٹ
 ایت۔ آئی جو د اگاں اندری صورت ء چہ آئی شکل ء ہر گتگ ء آرادل ء در ء
 ئے کش اتگ ء دگہ یک کیش و شتریں جا ہے آئی دل ء سار تین ایت، بلے آ
 ... آئی کش ء و دار کنگ ء بہ بیت۔ آئی ہیال اروا ہے ء توک ء ہدیگ
 بیت، ء راست ء ایش انت کہ انچیں مردم مرء ء گوانک ء سر ء لبیک کن

انت ۽ ما، جنس آدم دنيا ۽ ترساں چے دُور چیر ۽ اندیمہاں۔
 دروگیں ریپ!! چہ یک پچے پیداکنگ ۽، زہم ۽ تیر ۽ زورگ ۽
 من سے سری دوست کناں کہ جنگ ۽ پڑ ۽ دُور بہ کناں۔ بے بس کن!
 منی ۽ تنی قصہ یک ڈول ۽ ولت نہ کنت۔ شے دست ۽ اے شہر انت ۽ شے
 پتانی لوگ، دوستانی و شتی ۽ عاقبت ۽ اُمیت، بے من — من بے
 وطن، آکہ من ۽ سورمٹ ۽ اُورت، آمن ۽ دُور مان بُرگ ۽ انت۔ چو کہ
 جنگلی بانورے دُور زرع ۽ دست بہ کپ ایت، یل دیگ بہ بیت۔ نہ مات
 نزدیک انت، نہ برات ۽ نہ دگہ سیاد ۽ آریزے کہ آہے توپان ۽ پناہ بہ دنت۔
 پہ ہے ہاترا من چہ تو ایوک ۽ بس یک چیزے لوٹاں۔ بلکہیں در عجیب ۽ را
 ہے پیدا بہ بیت ۽ منی باسکانی تہ ۽ انچیں زورے پیدا بہ بیت کہ من چہ
 چس ۽ دتی تیر ۽ گپت بہ کناں، تو من ۽ مہ دُروہ! ابید چرے گپ ۽
 در سیں ہبراں سر پداں کہ جنس آدم ہر پیم کہ ترس ۽ لرزیت پہ لوٹ ۽
 مول ۽ آمکھ نرور بیت۔ جنگ ۽ مڑ ۽ چے چنک ترس ایت بے اگاں جو د ۽ مہ
 ۽ آئی حق جنگ بہ بیت تہ دوزہ ۽ بہشت ۽ تہ ۽ چہ آئی مستریں ہوں واریں
 ہستی دگہ کسے ہم نہ گواہیت۔

رہشون: من ترانہ دروہ آں۔ اے شرانت کہ تو آئی ء ملامت کنگ ء
 ء ء نر ء غبار آما چیں آہ ء افاراں جن ء۔ ارساں ذر ہد ذر ہدی شل ء۔
 من آرا چتور بہتام بہ جناں؟۔

یوست!

اے کارنتھ ء بادشاہ کیر آن اینگو آگ ء انت ء منی گمان انت کہ آباز مز نہیں
 کلوھے ء گوں آگ ء انت۔

(چہ راستیں شنگ ء شاہ کیر آن گوں سلاہ بندیں مردماں پتریت)
 کیر آن: میڈیا! وتی جو د ء واستاتی چمانی تہ ء بے مہری ء کینگ در ء
 انت ء تئی جن د سر جمیں کتے جوڑیو تگ۔ من ترا حکم دیاں کہ تو وتی دوئیں
 چکانی ہمرائی ء چرے ڈیہہ ء ذرا۔ دیر مہ کن۔ پہ اے چارگ ء بادشاہ وت
 آنگ کہ آئی حکم چے پیم زورگ یو ہگ ء انت _____ تا وہدے تو ء تئی
 دوئیں چگ چہ مئے سلطنت ء حد ء ذرنہ، کپ ات، پُشت ء چگ ہم مہ جن
 ات۔۔

میڈیا: من زبہر! دوڑدا سنگیں! من ء نادوست کنو کاں وتی گر لبانی آچار
 چنگ انت ء منی دُمب ء روان انت پہ دل ء میل ء۔ ء اے ہلا س نہ

یو ہو کیس زرء پھ منی ہاتراچ تیا بے نیست۔ حج ہشکی یے نیست پداہم ہے
 غمء اندوہء ساعتاں _____ اوبادشاہ! کجام گناہء کجام بے دودیء

سببء منء درال ڈیہہ کنگ بوہگء انت؟
 کیر آن: کجام کارء یاگپء سر؟ جنینو، من تراہجاہ کاراں، سبب

شگ حج الہی نہ انت اے ترسء گمان و بس انت کہ تو چیر و کانی منی چگء
 سرادگہ و نیلے دور مہ دنے۔ تو یک منتہگیں زانکاراں ذالے ء ڈؤلء ادا

ہنگے۔ دگہ پیس سہرء جادوی کارء کرداں زبریں مردےء پیس
 تنی دل آزگ انت کہ تو چہ وتی دوستدارے امبازاں زبہر بو تگے۔

نوں تو بازیں ترس و دی کنگ انت پے ہاترا نوں شیوار بوہگ الہی
 انت۔ من اے گپ اشہجگوں کہ تو سالونکء بانور، چہ ہر دویناں وتی بیرء

گرگ لوٹے _____ پیش اچ ایشی کہ باز دیر بہ بیت، من ترا دور
 گوازیگ لوٹاں منء تنی کینگ دوست بیت _____ ء من رحم ہم پھیر نہ

کناں۔ چریشی پد ہونء ار س بہ گوار!
 میدیا: بادشاہ سلامت! اے اولیء دومی رند نہ انت کہ منی نامداری

ء منء تاوان داتگء منی بربادیء آسر جوڑ بو تگ۔ انچیں مردے کہ

آئی۔ تم سچ نہ بنت، چدے شرتے چے پیم ردوم زوریت۔ لس مردم ۱۰۰۰ ہے
 و سی بازانت ۱۰۰۰ اے جہہ متدانی دلاں کتساں جاگہ کنگ۔ اے دُرس ہما علم ۱۰۰۰
 دادانت۔ آگنوک کہ نوکیں چیزے بابت ۱۰۰۰ زان انت۔ سٹاں سروہنت، ہو
 ہما مردم کہ مزن ات انت۔ اے خیال کن انت کہ توچہ آہاں بُرز تر
 بو تک ۱۰۰۰ ہے آہانی راہاں کھنکے جوڑ بو تک ۱۰۰۰ ہے منی حال انت۔ من
 یک پھمندی گیں جنینے آن۔ ہے سبب ۱۰۰۰ من ۱۰۰۰ مردم وڑوڑیں نام گوندین انت
 ۱۰۰۰ جنگ ۱۰۰۰ تو م ۱۰۰۰ چند انت۔ یک روچ در اٹکی مردے کہ کسانیں کسانیں
 واب گندیت۔ یک وت سیادے نا، در آمدنیں جنینے۔ انچیں جنینے کہ گوں آئی
 لئیب کنگ مہ بیت! آہ من سٹا چشیم پھمندی گیاں؟ نوں پہ شامن تر سنا کوں!
 شمار اکجام چیزے ۱۰۰۰ ترس انت؟ کجام تر سنا کیس کار؟ زانہ من غرور ۱۰۰۰ راہ ۱۰۰۰
 رہاد گوں۔ شاپہ من مہ ترس ات۔ بادشاہانی زہر ۱۰۰۰ من چوں دیم ۱۰۰۰ داشت
 کناں؟ تو..... تو کدی گوں من بدیں ڈوٹے ۱۰۰۰ پیش اٹنگ ۱۰۰۰؟ تو وتی چک
 ہمائی ۱۰۰۰ ابھسات کہ آراتوت پسند کنگ _____ آئی ۱۰۰۰ انوں من گوں
 دل ۱۰۰۰ جھلائی ۱۰۰۰ نادوست کناں۔ بے شاموتی کارمٹ۔ شے خاندان ۱۰۰۰ وشی ۱۰۰۰
 واستا من چہ وتی دل ۱۰۰۰ کینگان ۱۰۰۰ در کنگ۔ خدا شے اولادال برکت بہ دنت۔

بس ہمیشی رزا بدے کہ من اے ملک ءتہ ءکسانیں کٹڈے ءسر ءچہ
 دیان ءوت ءر اندیم بہ کناں۔ اگاں چے من غم ءجنجالانی توک ءاول
 چہ وتی پر دوش ءشکت ءسر پداں، بے تو ارباں۔

کیو آن: تئی گپ الم نرم ءوش انت بے من اے ماراں کہ انگت

تئی دل ءندر ءیک مز نہیں بدی یے ءجاگہ کنگ۔ چرے گیاں پیش

تئی سر ابھیہ کنگ ات، نوں من آپیم ءتئی سر ءبھیہ نہ کناں، ہما جنن

مرد کہ زوت بر انز گپت، آئی دیم ءکہ آسر دتب ءء خاموشیں انسانے

گیشر دگوش لوٹ ایت۔ تچک ءبوشت، وتی راہ ءبہ گر! چہ وتی گپار

منی واہگ ءپر زگ کنگ ءجہد ءمہ کن۔ اے فیصلہ پدا زورگ نہ بیت۔

تئی ڈر سیں مندر ءھنر تئی کار ءنیانت۔ ڈرا میں دشمنے ءبستار ء، تو مے

نزیک ءمہ ملی۔

میدیا: (ناگت ءوت ءزمین ءدور دنت ءکیر آن ءبغل ءکنت)

اے..... شے گامانی سو گند! نوک سمبھجگیں بانور ءھاترا!!!

کیو آن: اے پیکیں چر پیں زبان ءچے تو من ءایمن ءسارت کھت نہ

کنے!

میڈیا: تو زانہ من ء گش ءے؟ منی پادانی کپگ ء تو من ء مان بُرے؟
 کیو آن: لاناں، بلکنیں اے منی لوگ انت کہ پاداں کپگ ء انت۔
 میڈیا: وطن، منی گاریو تگلیں وطن! اے وہدان من ء تئی چوں
 واہگ ء لوٹ انت۔

کیو آن: ء من ء..... وتی ء وتی چک ء عاقبت چہ دُر ساں گیش
 دوست انت۔

میڈیا: مَر دیں آدم ء مہر، تئی باسکانی سر ء چو نیں پیٹ ء لعتے۔

کیو آن: برکت بیت یا لعنت، ہر پیم بو ہگی بیت، ہما پیم ظاہر بیت۔

میڈیا: یا خدا! منی غماں، منی غمانی سبباں بہ گند!

کیو آن: من ء چرے جنجال ء چٹین، دُور بہ بو۔

میڈیا: من تئی جنجالاں چے گت کناں؟ من وت کہ دردانی تہ ء
 آل۔

کیو آن: یوشت، اگاں نا، منی سپاہیگ تراڈر ء مان بُر انت۔

میڈیا: منی گوں تو دز بندی انت چوش مہ کن، چوش مہ کن بادشاہ!

کیو آن: تو گپ ء نہ زورے گڈا من ء باز سئی کنگ کپ ایت۔

میڈیا: من و دران ڈیکھی قبول انت۔ من ایشی پروشگ نہ لوٹیں۔

کیوآن: گڈا انگت چیا ہیک گئے؟ گوں من پرچے لچ اتگ گئے؟

میڈیا: وتی بادشاہی و ہاترا، من و بس یک روچے آرام و سرانندگ

بل کہ من کئے فکر بہ کنال۔ چریشی پیش کہ دران ڈیکھی و جنجال من و وتی

امبازاں بہ زوریت من وتی دوئین معصومیں چکاں تسلائے دات بہ کنال

چیا کہ دگہ مردم منی چکانی دگوش و ٹکت نہ کن انت۔

آہ، شما آہانی سرار حم بہ کن ات۔ شمارا ہم چک است۔ ترا ہم مارگی

دلے گون انت۔ من چہ وتی بربادی و نگرال نیاں بلے ہیشانی خیال من و

ٹنگ و انت کہ آ اے جنجال و کپتگ انت۔

کیوآن: من ظالمیں جاوے و نہ اول۔ باز براں، ساری تر و منی

نرمیں گپاں کار آمدیں شنور و سلاہ بے آسرنگ انت۔ من زاناں کہ گنوکی

و اول..... بلے بل کہ ہنچش بہ بیت۔ گوں توچہ منی ہنگ و اے لہازوت

کنت بلے من ترا تچکیں وڑے کیشیناں کہ اگاں باندا تیں بام و ترا و تی چکان

منی چارہد و سمرانی تہ و دیست تہ شمارا مرک و امبازاں دیگ بیت۔

اے فیصلہ و یک لہزے ہم اینگو آنگونہ بیت و نہ کہ روجک بیت۔ نوں

پاندائیں سہا پورج و برزاونی و شہمگ و واہگ و درائے، بدار... پہلے
 چورم... ایک روپے و آٹس باز مشکل و ووی تہ بیت کہ منی

ویم و ظاہر انت۔ آپ... کورس

تو ادا ہے، تجھے، کجار وئے؟

باندات کجام شہر و جہ ہندے؟

کجام سر زمین تہی سر زمین بیت؟

کجام ہجہ نیار تگلیں در تہی در بیت؟

میڈیا! خدا تہی دُوب و کینگ

ودی نہ ہو تگلیں تیا بے و چولانی گ و گپاں و گواہ یو۔

کیو آن: چہ ہر شہمگ و بے سونی، چریشی امید و کہہ چے؟ آہ، اے
 آسرن دانت، اے پیم خیال، مہ کن؟ من زاناں سالونک و بانور و و گ کہ یک
 جیے کنگ کپ ایت و آہاں و باز جنجال یو ہگ کپ ایت۔ زانہ تو ہے سر

پدے کہ من ہماردم ءِ پاداں کپاں کہ منی مول ءِ مرالہاں سرجم بہ کمر
 انت ءِ من ءِ عیش ءِ شادہ ءِ واستاسامانے بہ کن انت ؟ من چہ وتی لنتال
 آراکدی ہم یک گچے نہ گشتگ ءِ نہ کہ منی بدن چہ آئی ہواری ءِ پونگ
 یوگ۔ گنوک، اوہ، مزنین گنوک، یہ آئی چوں ارزان ات کہ من ءِ در
 ڈیہ بہ کنت۔ ءِ منی جہداں ہلاسا بہ کنت ءِ بہ چار، مرچی آمن ءِ
 کنگ ءِ انت، ہما سے میں کہ من ءِ دوست نہ دارانت، تمر دگندگ
 کاینٹ، پت، بانور ءِ جود، آئی ءِ نا، منی جود، منی جود.....
 ۸۔ اُف، من کشتن ءِ چہ رپک گیر آرتگ، نزانناں کجام رہند شرانت۔
 لوگ ءِ آپساں داراں من چیریں وڑے جھکن ءِ واب ءِ بان ءِ بہ پتر
 تیزیں کاتارے ءِ چے جن ءِ مرد ءِ ہلاسا بہ کنناں ؟ شر، بلے یک
 اناں، من وہدے کہ بندگ باں ءِ آمن ءِ گش انت، گڈامن ءِ نادو
 کنوکیں دُرسیں مردم وش بنت، کندانت اناں،
 من گو ہنگیں رہنداں شر ترزاناں چہ دُرساں۔ ارزانیں رہ
 ءِ، کہ آئی تہ ءِ ماجنیں آدم ہم انچو زور آورباں چو کہ مردین، آہ،
 وہدے آہلاسا بنت، من سجاہاں ؟ کجام دوست دیم ءِ در کاینٹ

سر زمین و خرس مہ بیت۔ آہانی در بھیرہ بہ گرز انت و من و چہ نادستی و بہ۔
 رکتین انت۔ اے گوشت و پوست؟ کجا، جھانناں من و کتے دگہ
 گیشتر و دار کنگ لوٹ ایت۔ اگاں پناہ جاہ و دگہ یک درواز گے جھ بہ بیت و
 کجام مھکمن ماڑی یے من و پناہ بہ دنت، شربیت۔ من چہ وتی مندراں سے
 بیناں مرک و باہوٹ کناں و کے سہیگ ہم نہ بیت۔ اگاں نامنی و ہد و
 سنگ و دگہ اُمیت ہم سر نیا سنگ۔ گون توکل من دلاوری و کنگ و
 تانکہ ہماگڈی سسراں، رواں و چہ مرک و نہ ترساں۔ گوں وتی سر جمیں
 زور و چہ زہم و سرا من آہانی ہلا س کنگ و زندگ ماناں۔

اودایوی کہ در سیں دیوتاہاں، چے من و دوست و کمک کار
 و تگے، منی گچینی بانکے و ہیکیٹی و ہمراہے کہ آ
 چہ درساں جتانندیت، کہ اگر میں آہن و منی آس و اندریں برانز،
 ید چہ وتی طاقت و منی ارواہ و راچو ٹپتی کنت نہ کنت کہ چریشی پد منی سرا
 ندگ بہ بیت۔ آہانی سور و شادہ ہلا س بیت۔ آروچ باز تہار بیت و ہدے آہانی
 بیت و من و چہ شر و در کنگ بیت۔ میڈیا! نول و اب مہ کپ، آگاہ و!
 چہی کہ تی دل و انت، ہر شیطانی ہیالے، آئی سرا عمل کنگ و مہ خرس

تان خطرہ ہے۔ سیم سرال سرلی، نوں توکل و نوہد انت آزانہ پد اترال کرم
 کن انت؟ چوں؟ ہیلےس تئی زوال ورا کنڈیت وڈ زء جنک سورکت، گور
 جیس سورکتا... تئی پت یک خمریں بادشاہے ات،
 روج وادی بو تک پت۔ تو ادر ستیں رہندال سر پدائے خدائے ترا ذال بول
 گگ انچیں ذال بولے کہ مک و زورگ و سر متاب لے چہ ولید و زانت و
 پد و زانت کار و... (میدیا لوگ و پتریت) ...
 کورس ...
 مدام اچو کیس زور و جنول و اترک و انت ...
 زند، زند بدل بو تک، دور پاد مال بو تک انت ان ...
 انسان تر شوک و لگوریں غلام جوڑ بو تک ...
 انسان و خدائے اے ہیال تک ...
 و ذال بول، ہنوز البول و تی قصہ بانی تء تر سناک بیٹ
 قصہ، مئے دل و نوں نو کیس نو کیس قصہ سازگ بنت
 ترس و شان دو میں پ ذال بولال و دی بنت

ۛ سکنی نادوستی ۛ بہتام آہان ۛ وقتی حصار ۛ زرت نہ کنت
 ۛ نہیں شاعر بے توارینت ۛ ہمایاد کہ بر جاہ مان انت
 ۛ زور ۛ بے وفائیں کاڑانی بابت ۛ، آس ۛ پیلش انت
 ۛ آرانہ مازانت ات ۛ نہ کہ گوں آئی دوستی ات، مئے لنت بے توارات انت
 ۛ مئے لنتکان ستار ۛ رازاں آگاہ کنت نہ کنت
 ۛ آگاہ نہ، آگاہ نہ اوسنوت جنمیں خدا، آئی ظلم ۛ زور ۛ ہم سنوت جنگ
 ۛ انسان ۛ شر ۛ ہر اتیں کارانی قصہ گشتگ انت
 ۛ بے کھنیں دنیا زانت، اے کھنیں قرنائی توارینت
 ۛ انسان ۛ مئے رد کاریاں، آزانت ۛ بے توارینت

لہتیں جنیں آدم

برانزیں ارواہ! تو وچہ وقتی پت ۛ لوگ ۛ کائے
 تماریں، ہزریں تکار، گاطریں گج ۛ گپ ۛ
 تان وقتی واہگانی زر ۛ
 تال اے گج ۛ کہ نیلویں زر ۛ تو گوازیں ۛ

بہ چار! یک دگہ ملے ۽ تیا ب ۽ لمب ۽

تنی عاشق او شتا تگ ۽

۽ آئی امباز پہ مدام ۽ ہو رک انت،

دیم ۽ بہ کنز: اویو سیں جنین آدماں ہیو س تریں

ایتھیں رہسراں رو ۽ آکنو کیس

تو گستاچہ نہ ہجار تگیں دیوالاں

۽ مز نیں سو گند نزور یو تگ

۽ چہ یونان ۽ تیا ب دپ ۽ ر حم دُور جہنگ

۽ گول گوات ۽ بال، آسمان ۽ سر یو تگ

آلوگ نول کور آس انت

ہمودا کہ یک پیریں بادشاہے تراوتی جنک گش ایت

واہریں زر ۽ ۽ ۽

مڈتے تہیت کہ ہما تنی استارات

سیاہ ۽ تہار: بہ چار، نزیکیں لوگانی ۽ ۽

ہمانی کہ گول تو دوستی ۽ کول تگ ات

چہ تو شر تر عزیز و دوستیں مستریں کے
تئی سر امٹگ بو تگ

(راستیں نیم گالے چیسن توک ء کئیت)

جیسن : چرے روچال ساری، من باز براں دی تگ
یک دل قہر کنو کے انچیں کست پیدا کنت کہ
کہ شر ء چہ شر تریں دوست ہم آئی کار ء نئیت
ملک ء لوگ دوینان ء رکنگ ارزان ات، بس اے پکارات کہ
وتی واہندانی لوٹ ابید سر جنگ ء منگ بو تیں، بے تو ایوک ء ہاریں زبان ء
گپانی تہا و ہد باینگ ء وتی درس بائنت انت
نوں تئی گشتانگ منی دل ء نہ کپیت، دور برو، بنی آدمیں انسانانی تہا چیسن چہ
در سال بد عمل انت۔ تراکے ہم داشت نہ کنت، بے اے بہار کہ کارنتھ ء شاہ
ء خلاف ء دیگ بو ہگ ء انت، تئی درانڈی بی ء واستا شر انت۔ من وت دہدے
کہ منی زہر از گیش ات، وتی زہر کم کت ء ترا وتی کر ء کش ء دارگ لوٹگ ات،

بے چہ کینگ، سبب، تئی وپ دارگ نہ بوت۔ شپ روج مئے واہنداں ہنام
 گتے۔ پے ہاترانوں تراچرے ملک و روگی انت۔ پداہم من چہ وتی مردمانی
 دز کمکی و وتی دستاں کدی نہ دُڑاں۔ پتئی کمک و من ہماں ساڑی آل و تئی
 نوکیں حالتانی سرا من پچار کنگ و آل۔ من چرے نیت و دست و نہ سکتاں کہ
 چر آئی و ترا کے کمک بہ ر سیت۔ منی دل و دماغ و تہا تئی و استاچ بدیں گے
 ظاہر بوت نہ کنت۔

میڈیا: بدی، ازگیش و بے کسا میں بدی.....

چو کہ تو من و ہما تسلا و دیگ و تیارے۔

یک بز دلے و راجوریں ہبر اشک کینگ و وایتا منا چہ درساں ہراب تریں
 سلاھے دست کپنگ، تو منی دشمن! ترا منی نزدیک و آہگ و تو کل چوں یو تگ؟

(کورس و شنگ و دلگوش کنان و)

ہاں بچش، ایسی و چے گشت؟

مقابلہ کنگ، پچھندگ، ہماہراہ کہ آئی و شبوہ و دروہات؟

نفرت؟ تو ہیں؟ ہمت؟ چہ ایشاں تھنا.....

انسان و اے بد تریں نا جوڑی انت کہ آج و مہ زانت و نا کہ رحم و!

من آئی آئیگ وودار یگ اتاں
 منی و استالے و شئی بے بیت کہ من و تئی دل و گپ و بے جناں
 ہتر منی تران اشکنگ کچیت ،
 من چہ ہما گپاں ہند ات کنناں کہ منی تئی نیام و
 اولی در اں ظاہر بو تگ انت
 من ترا چہ مرک و رکینت ، ہو ، مرک و رکینت
 تئی یونانی وت ہے گپ و شاہد انت
 و من آدرسانی ساہ رکینت کہ آ آر گو و سوار ات انت
 و ہرے ترار ابر انز گپتگیں سا ند ان و جگ و چیر و کنگ و
 و مرک و خدا و زمین و سر اہل کنگ و راہ دیگ بو تگ ات
 تے بس تئی ہا ترا من و تئی کو جنیس اژدہا کشت کہ آ تگہیں پڑمانی پانگ ات ۔ ہما کہ
 آئی چہماں کدی و اب نہ دیستگ ات و آئی گل در پیش ات انت ۔ من ہما
 روژنائی و مستاگ اتاں کہ آئی ترا ز ند بختات ۔ ابید فکر و گرتی من و تئی پت و
 لوگ در اتکاں و تئی ہمرا ئی و اول کاس و سر بو تاں کہ پہلیں و انت ۔ اف ،
 ماں دل و بس یک جذبے ات ، عقل و سما و چہ دور ۔

جنجالِ جاوراں پہ تئی ہاترا پیلسِ راجہ ہمانی جنکائی دست
 کو شارینتِ چہ ہے جنگِ آئی لوگ برباد بوت۔۔ ءتو اے دُرس من ات
 انت۔ اوبدی! نون تو پدا من ءراد رنگ ءدگہ بانورے وتی کش ءجاگہ
 داتگ۔ تراچک است ات۔ اے وڑیں مردے پہل کنگ بیت کہ آراو وار
 مہ بیت، بے من و تئی چکائی ماتوں! زانہ وفاداری ء سو گند انچو کسان
 نزوریں چیزے؟

اے گپ ء من سر پد نہ بال

زانہ کو ہنیں دیوتا مرگ انت؟ زانہ کو ہنیں رہند ء دود شمو شگ بو تگ
 انت؟ ء آہانی جاگہ ء نو کیس اسگگ انت؟ منی مارگ اتاں، بلکیں، تئی دل
 وت چرے بد عمدی ء سزار بیت

(آراوت وتی راستیں دست گندگ ء کئیت کہ آ آئی
 چیسن ء راپہ ملامت کنگ ء ہاترا برزگگ ات)

بے وس، بے وسیل دست، پہ کئے حصارے بو تگ ء
 اے پا چول بے وسی ء تاب گینگ اتنت

تو من، دو کس تاپاکاں، ماہر اتک مردمانی شان، مغروری، غوتی سر از رنگ

انت

تو منی دوست یو تگئے؟ مناسلاہ دئے

چوش نہ انت کہ من تو خیری لوٹاں

بے چہ ہے لو تگ، تو ہر اتک مرد سے پیدا اورئے

بجش نون من کجا بہ رواں، پیداوتی پت، کرے؟

ماہر اتک دہدے تنگ اتاں، من وتی پت، غوتی وطن، را

درو تگ ات، پہلیڈ، غر۔ بیس جنکالی گورا؟

زنا لے شریعت کہ آوتی پت، کشوک، راوتی گورا پناہ بہ دینت؟

ہاں! نون منی زند انچو یو تگ؟ لوگ، انچیں مردم اتنت کہ آہان، گوں

من بے کساں مہر است ات۔ آہانی و استانوں من یک پیٹ، لعلے اول۔ ہما

اول سر، دوست کہ آہاں منا پناہ و اتگ ات۔ آہان، من وتی دشمن جوڑ

کت۔ مٹھ، تو تاج منی سر، ایر کت کہ آرا ہیلٹس، جنکاں نیک، مبارک

زانت ات۔ دنیا، نامداریں عاشق، دلاور کہ در سین جنک آئی و اہمگ بار

انت، من وتی دست، کت۔ مرچی تو گند فگ، من، کنگ،

تھا ایوک ءیک چارینو کے ءزاناں، آات سپہین۔ تئی گورا عقل ہم
است ء ہو شمندی ہم، بلے کمتریں کسا سے ء۔ تئی اے قصہ ء آرگ شر نہ
انت۔ تئی عشق ء آس ء کہ چہ زہر ء تیراں بر مٹگ ء ات، ترا لاچار کت
کہ تو منی جان ء بہ رکینے۔ خیر، بازوت، من آچھاں گیر آرگ نہ لوٹاں۔
الم ء آوز کمکی شر ات ء و ہد ء سر ء ات کہ پہ آئی من منت واراں بلے منی
ساہ ء رکینگ ء تو ہرچی کہ کت چہ آئی ء گیش ترا دست کت۔ یک نامداریں
یونانی ہندے تئی وطن بوت۔ چہ وحشی نہیں ملے ء تو چٹ اتے۔ تو مئے
شریں زند، دود ءر ہند ء قانونانی درو شم دیت کہ آرازور مندیں حاکم ہم
بدلینت نہ کنت۔ پدا تیو گیس ہیلےس ء تئی زاہکاری ء ہبر تالان انت۔ اگاں
تئی زند دنیا بے تواری ء بہ گو ستیں تہ نمیر انین میڈیا ء قصہ چہ پیم ودی
بو تگ ات؟ تئی ء منی داستا گران بہائیں خزانہانی بہر چہ کار ء اتک کہ
آزرداریں بادشاہانی لوگاں جم بنت۔ اگاں مئے کار پد شرمہ بو تین انت تنگہ ء
گو انک ء چہ قیمت بو تگ ات؟

(اگاں چہ آ آر فیس ء سوتاں چہ زیات شیر کن بو تگ اتنت)

اے مہم کہ من آراسر جم کت آئی ء گپ ء کنگ ء وں کہ آئی تماشا

چیلنجنگ ات۔ پد اباد شاہ ء جنک ء گول آروس بہ کنال پد اباد شاہ ء گول
 منی ہو ر ء ہواری نیجی ء سر اتوش نہ بوت ئے۔ اے بابت ء تو ہم گندے
 کہ من چہ مارشتاں دُور یو تگال ء گول عقل ء کارکنگ۔ من تئی ء تئی پُکائی
 واستازور مندیں دوست ء دوزوا ہے یو تگال.....

بس کن، خاموش یو ء گوشدار!.....

من وہدے مال کارتھ ء تباہیانی بگران اتوں۔ من درال ڈیہمہ ء بے درال
 ڈیہمہ ء بے کس اتوں۔ چہ ایشی گیش دگہ چہ بہ بیت کہ من بادشاہ ء جنک
 ء گول آروس بہ کنال۔ چہ وتی واجاہ ء گستاہگ ء تئیھیال پرچہ گر ء دار
 نہ بیت؟ من نوکیس بانور ء ہتب ء گنو کہ نہ اول ء نہ اولاد ء سندال ء پہ دگہ
 لوگے بندگ لوٹال۔ اے بابت ء ہیچ نہ گشتاں بے اولی ء چہ درساں مستریں
 گپ ایش انت کہ مایک شریں لوگے ء نندگ لوٹال۔ غریبیں مردم ء
 کس دوست نہ بیت۔ پرانی واستاہر جاگہ تماری ء بے مہری انت۔ چہ ایشی ء
 پد من وتی پُکائی ردوم ء انچیں وڑے ء کنگ لوٹین کہ آ منی نسل ء تب ء
 کساس انت۔ آہانی واستاہرات پیدا کنال، دوئیں لوگاں ہوار گجیاں تا تکہ
 درک چہ مرچی ء شادانیں شہزادگ بہ بنت۔

چکانی داستا تراگیش چے لوہیت؟ اگاں من انونیس چکانی طاقت ءِ راہو ہو کیس
 چکانی طاقت ءِ گوں ہمگرنچ بہ کناں گڑا پہ منی داستا منی بہت ءِ استال
 شروک دنت۔.....

زانہ منی ہیال ردانت؟

توہم اے گشت نہ کنے، زانہ تو تاں یک بلاہیں وہدے حسد کت کن
 نے؟ چہ ایشی ءِ گیش جنین آدم ءِ توک ءِ چے گندگ ءِ اتک؟ وہدے مہر ءِ
 شہو اندر ءِ تھیت نہ تیوگیس دنیا نمادار گندگ ءِ کیت بلے ناگت ءِ اگاں
 شیرانی تہا پئے بہ کیت ءِ اے تن ایمن بوہان بہ بیت، مردین ءِ چہ درساں
 دوستین ءِ شریں مقصداں گوں اشتاپی ءِ لکسمال کنگ بہ بیت۔ خد ءِ چوش
 کتیں کہ ما مردیناں چہ دگہ یک تخے ءِ وتی بر پیداکتیں ءِ یک کوریں جنین
 آدمے مے راہ دیمک ءِ دیوال مہ بوتیں تو تیوگیس بنی آدمال برباد کنگ ءِ
 لعنت ہلاں بو تگ ات۔

دہشون: عزت مندیں واجہ جیسن! تو باز زیبائیں چچاں گوں وتی گشتانک
 دات۔ زاناں کہ من تئی تب ءِ گپ ءِ نہ اول، بلے ایشی شر نہ انت کہ آراتو
 بہ دروہے، چیا کہ آئی ءِ گوں تو مہر کنگ ءِ اتئی وفادار بو تگ۔

میڈیا: المء منی دل ء ہم انچیں ہبر انت۔ لہتمل خیالاتاں مناجحہ ان
 سنگ انچو گندگ ء کیت کہ وہدے بدیں مردے ء رادروہ بازی ء زبان
 رسیت، آپرائی ء کمک کار نہ بیت بلکہمیں آئی تباہی ء واستاکار ساز بیت۔ دست
 آئی دماغ آرارپ کاری ء سوج ء دنت ء آئی توکل ء گیش کنت تال اے
 کسائے بیچ مردے ہم اینکہ ہوشمند نہ انت، منی سر ا منصف
 بوہگ ء جمد ء مہ کن! نہ چہ چرپ زبانی ء کار بہ گر،
 چہ یک گے ء تئی زوال ء بند ات بیت (گول زہر ء) تو دروگ بندگ
 نہ ات ئے؟ تو گول من مہر ء جار جت۔ من گول تو سور کت۔ نول مناپ
 دروگ مہ ریتین۔

جیسن: اے کارار زان ات! ہو، ء تو
 مہر کنو کیس دز کمک، تو انگت ہم
 ہما بر ز گوانکس دل کہ چو توپان ء چول یے سر بند انت، ایمن یے کت نہ
 کن ئے۔

میڈیا: ایسی تئی سر ء بیچ اثر نہ بوت
 تئی ہمانا زانتیں کو نہیں بانور

رودر آتک ء مینڈ کہ آراتنی دوستی ء مہرات۔

آئی مود اسپت گشت انت۔ نول آتئی بالاد ء برز ترکت نہ کنت۔

جیسن: نول گڈی بر ء بہ زان، آجنگ منی واستا ہیج یے نہ انت، من
بادشاہی ء ہیا لان اول۔

من انگت ہم تراہمازگ لوٹاں.....

ءوتی چکانی واستبر ات پیدا کنگ لوٹاں۔ صححہ ورنائیں شہزادگ تیوگیس عمر ء
سر سبز بہ بنت۔

میڈیا: چہ مال ء مملکت ء شادانیں روچاں خدا منابہ پہازیت ء چہ آ
دولت ء ہم رستگار بہ کنت کہ دلاں پروشیت۔

جیسن: تو اے دعاء رابد لیت نہ کن ءے؟ سر پدی میں گپے نہ کنتے؟
راستیں مارگ ء رادر دے مہ زان ء نہ وتار ابد نصیبے سر پدیو۔ تو باز شر
تاہیں مردے ءے۔

میڈیا: منی سراچیوہ مہ گر۔ تووتی دل ء جم کت کنتے، بلے من وایوک
ء دراندیسہ یوہگ ء ہگا اول۔

جیسن: تووتی راہ ء ہجر، تووت اے راہ در چنگ پہوت ء۔

میڈیا: چونیء؟ تراوتی مہرء بند گیگ کت عمر ندء دروہات؟

جیسن: نا..... چہ ہماھر ایماں کہ تو شاہی باد گیرانی سرء گورت انت۔

میڈیا: تئی لوگ ء سرء ہم۔۔ من زندگیس بدواھی یے اول۔

جیسن: خاموش! بازوت اے بے آسریں مر۔

اگاں تو منی مالان چے پہ وت ء پہ وتی چکاں چیزے زورگ لوٹے تہ من

چچ نہ گشال۔ بگش، چے گشے؟ من ادء اوشتا تگول۔ پہ تئی دز کمکی ء تیار،

منی دست پہک ء پلگار انت۔

من وتی دوستان ء وتی مہر ء راہ دیاں کہ آدمی ملکان انت۔ آفریں

وڑے ء تئی دیمادر کاینت۔

اگاں تو اناں بہ کنے گڑاے پیکاریں گپے بیت۔ اگاں چے تو زہرے ہلے

پد لہم تو تاوانی نہئے، تر بازار سیت، سک باز، اگاں وتی زہر ء ایر برے۔

میڈیا: من تئی دوستانی شوہازی نہ اول۔

من تئی حیرات ء دست نہ گراں، مناچ مہ دئے!

ناپاکیں در چکے ء بران ء ہج برکت مان نہ بیت۔

جیسن: آسمان ء خدا، تو شاہد بیبی، منی دل ہر حساب ء تیار انت۔

من ہر روز اوتی فرض ء ادا کنگ ء داستا، تئی ء تئی چکانی داستا تیار اوں۔ بے تراچ
 ہنشی چیزے دشی نہ دنت، من چوں کنناں؟ چہ وتی بے دودیس سچ ء تو ہمک
 دوست ء راجہ وت ء دور کنگ ءے، پے ہاترا تئی جنجال کیش بدہان انت۔

(آمیزان میزان ء روت)

میڈیا: تو نو کیس وھیانی دست گرگ ء ہمز شنگ ءے۔ وتی دوستدار ء
 گوات جتیں بادگیر ء اینکہ و ہدانت کہ دور ءے، برو، برو، وتی سنٹ ء ہمک کن!
 اوسالونک! بھدے تئی بانور و دار ء بہ بیت.....
 ہنو، خدا گوشدارگ ء انت.....
 چہ چنگ یے ء سرتئی دل پدر دیت۔

کورس

ارمان، ہما مہر کہ ہار ء پیم ء کیبت
 زور مندیں، تہر دیں بے دمانی نیں!
 تو اتئی ء راجہ گل ءے؟ خریں یا بلیں ء سملیں بالاد ء را
 گوں ایثی ءے چے کار؟

مہرِ ہمالنت کہ آمیزانِ میزانِ

دلِ پکارِ کنت، برکتِ دیو کیس طاقانی تھا درساں شیر کن

انسانِ عدلِ پہاڑوک!

وئی تلائیں تیراں منی سرِ مہ گوارِ

نہ واہگِ زہرانی تھا وئی تیراں آپ دے

ہمانی کہ فپ کدی ویش نہ بنت

نہی کنو کیس چپانی اندرِ اندرِ ہمیں کسرت،

ہما جنگ کہ بہہ ہلاک نہ بیت

ہموداں کہ ساریِ مہراتِ شیدائیں دل

انگت ہم نوک تریں مہرے، تلو سیت

لو سپرین! منِ آہانی تھا چگل مہ دے، بلکیں چہ وئی چہریں نگاہِ مہرِ خرا

حرائیں بیکیاں بہ تپاس!

یہ جمانیِ رامنی ہمراہ بہ کن، اے خدا روژنا تریں استال انت

ہو، لہید جنگِ مڑِ سینگِ شیر کنیں جنگِ ہلاسیِ منیل

دل کہ مہر کنت، کسرت نہ زانت۔

دومی

منی دل و وطن، وت منی وطن،

رحم، مناچدال امہ کش،

چہ منی کشکال منادور مہ پر سین، بے وس، ایوک

ہموداں کہ گام چہ لچ و سنگانی سبب و بے سوب بنت

یک جنینے کہ آرا لچ دیارے نیست،

اوہ، اے گہتر انت کہ آہلاس بہ بیت

گہتر انت کہ سبز پوشیں قبر من و اندیم بہ کنت۔ اگاں منی ہجارتکلمیں روچانی تنا

بدلی یے بوت کنت و آسمان بدل بہ بیت عزیزین دگرے بہ بیت

تہ ژند کنو کیس ڈگ کہ آئی سر و مردم رها دگ بہنت،

چہ آئی پت و لوگ و ہاز و ورا انت

مادیست، اے پر بند تنی و ہدی دپگال نہ بوت

و نہ چہ دگہ کیے و ہیل گرگ بوت

تنی جنجال و، تسلا و اوست کئے انت

نہ چو شمیم مہکمیں شہرے کہ پناہ دات بہ کنت۔ نہ براتے است،

بلے آمد دم قہربات پہ آئی،

ہلا س نہ ہو کیس قہر

ہما کول کہ مہراں پر و شیت، عوتی دوست، پگا ریں دل، پر و شیت،

عچہ مہر، عوتی دیما ترین ایت، واتریت،

من آئی نہ کدی دوست بوت کنال، نہ عاشق۔

(میڈیاوتی پیرہ گاہ، سر جہلی، نشتگ و دار،

انت یک مسافرے گوں وتی ہما ہاں

گوزیت، میڈیا، گندیت، جلیت)

ایجس: میڈیا! وش ببی، کونہیں دوستاں گوں کدی کہ مردم دچار

کویت گڑا ہے چہ درساں شریں ہبرے بیت۔

میڈیا: (بہمانگی، برز، چاریت) ایجس! ایتنہس، نرم دلیں

بادشاہ! ترا ہم وشتی بہ ریت۔ تو سفر کنان، چہ کجا پیدا کئے؟

ایجس: ڈیلٹی، کونہیں پدیا نکال چے۔

میڈیا: ہمودا کہ زمین، عدل، گوس، زمیں، سوسوتاں گپ کنت، تو اودا

چیا شنگ ات کئے؟

ایجس: ہما کو ہمیں شوہاز، پہ اولاد سے دعاؤ لو لگ ء.....

میڈیا: اولاد، یا خدا! زانہ تیگہ ترا اولاد نیست؟

ایجس: خدا ءوتی رزا..... کہ تنی و ہدی بے اولاد، ویران،.....

میڈیا: تنی تالہ عبد لینگ ء فو پیس ء چے گشت؟

ایجس: تپاس ء چکاس..... کہ ہلاس بو ہو کیس انسان ءوسی گے نہ

انت۔

میڈیا: من ہم بہ اشکنیں!

ایجس: الم ء باز عقل پکار بیت.....

میڈیا: آئی ء چے گشت؟

ایجس: نہ زند ء کدہ ء سر ریچ ء نہ گیش ء شوہازی بو۔

میڈیا: تاں چہ عکس ء؟

ایجس: تاو ہدی کہ وتی کو ہمیں پت ء پیر کافی جاہ ء گاماں ایرمہ کناں

میڈیا: تاں کیر آن ء تیاب ء شما چوں اتک ءے؟

ایجس: ٹرازن ء حاکم پٹپٹس تراز انت انت

میڈیا: ہو، پیلاپ ء چ۔۔ آباز معصومیں مردے۔

ایجس: من چرائی ء سوج گراں کہ اپالو ء واہگ چے انت ؟
 میڈیا: آچہ دیوتاہانی دود ءر ہبند ال زامکار انت۔ آبا ز پیمند گیس مردے۔
 ایجس: بازو ہد ساری آجگے ء منی ہمراہ ات۔ چہ درساں گیش ہما بھیر
 کرزیت۔

میڈیا: خدا ترا پہ مراد بہ کنت ء تئی جیر ہ ء بہ گیش من ایت
 ایجس: بلے تو۔۔۔؟ تئی جان ویر ان انت ء چہمانی روشنائی
 کور دیسگ انت۔

میڈیا: منی جو د دنیا ء تمہ ء چہ درساں مستریں درو ہوک انت۔
 ایجس: اے تو چے گئے؟ راست بگش کہ تئی دیم اینکہ غمیگ انت
 پرچے؟

میڈیا: من آئی کدی کارے ہم ہرا ب نہ کنگ بلے آئی ء منار اور وہ ات
 ایجس: آئی ء چے کت؟ ہر حال ء بدئے کہ من سر پد بہ بال۔
 میڈیا: آئی ء دومی زالے لوگ ء کت۔ آلوگ ء سر امستری کنگ
 انت۔ آمنی ہم مستر جوڑ کنگ بو تگ۔

ایجس: جیسن ء را چشمیں بے میاریں کارے کنگ ء تو کل چول بوت

میڈیا: اے راست انت کہ آئی دل ء تہا پما مردماں حج جاگہ نیست کہ

آہاں ء ساری ء آئی ء دوست کنگ ات۔

ایجس: زانہ آچہ تو چگ لوٹیت یا ہوس ء شکار انت؟

میڈیا: ہوس، ہوس ء آئی ء رالا چار کنگ کہ وتی دوستدار ء بہ

دروہیت۔

ایجس: میار ء، شرب ء کنگ نول مل کنگ۔

میڈیا: بادشاہ ء آزیانی پیم ء ہوس چہ تخت ء باز نریک بیت۔

ایجس: چونی ء؟ کے ء اے بانور آرادات؟ بگش!

میڈیا: کیر آن ء، کہ آتیو گیس کارنتھ ء حاکم انت۔

ایجس: جنین! تئی رنج ء سبب مزن انت، باز مزن۔

میڈیا: اے بربادی یے..... ء آہاں من ء ڈر ہم کنگ۔

ایجس: کے ء؟ اے نوکیں ء سکیں تورو کیں ظلم کنگ؟

میڈیا: بادشاہ کیر آن ء..... ہر ملک ء ہر بندن ء چے.....

ایجس: ء جیسن ء اے ڈرس سگ ات؟ اے باز توریناک انت

میڈیا: آ ایشی ء راگول باز توکل ء سگ ء انت!

بے اجس! تئی ریش تئی گامانی سو گند! منی سر ءر حم بہ کن۔ من
 دست بندی کنال ءوت ءر اتئی دست ء دیاں۔ چہ نا ایتی ء انگر، من ء
 اے پیم ء بے کس ء بے وس گندگ ترا بہ توریت من ء اتھنس ء لوگ
 بدے وتی لوگ ء نزیک ء تانکہ تئی چک ء واہگ پیلہ بہ بیت ء تو گل ء
 شادان چرے دنیا ء روئے۔ تو سر پد نہی کہ تئی داد ء بخشش وت تئی دست ء
 سنگ۔ من ترا چہ اولاد ء زبہر نہ کنال۔ سو گند وراں کہ تو م کنگ بیت
 انت.....

من انجیں تہلگ ء درمان زاناں.....

ایجیس: او جنین! منی دل لوٹ ایت کہ تئی کمک ء بہ کنال۔ اول ء
 مذہبی حکم ء سبب ء دومی اے سبب ء کہ تو اے کول کن ءے کہ چک نہ
 بوگ ء پیاں تو مطم جن ءے ء ذراہ کن ءے۔ اے جاو ء منی تیوگیں زندگی
 تہارنگ ء منی ارواہ ءر گمرینگ۔ نوں منی سلاہ ایش انت کہ تو بجرے
 ایشک ء سر زمین ء بہ رس۔ من ترا وتی گور اداراں ء تئی دوست باں۔ بے
 اے ملک ء کہ ادا کیر آن حاکم انت، تئی ہمراہ داری کنگ ء منی دست نہ
 رس ایت۔ وت بچہ بہ کن، منی لوگ ء سر بہ یو۔ اوداں ابید تر سے ء تو

ہاں دیریاں نشت کنئے، حج کے دیم و نیت۔ بلے چہ کارنتھ ووت ڈن و
 ذر و۔ نہ ہجارت نگیں مردمانی چم ہم مدام منی انصاف و گند انت۔
 اے و شریں گپ انت بلے انگت سو گند بہ ورتیکہ من گیشتر
 میدیا: چوناء اے پیم و کہ انسانے چیزے بہ لوٹ ایت، آتوت
 ہمیسہ بہ کنناں۔
 من انگ۔

ایجس: زانہ تو منی سر و باور نہ کنئے؟ تراچے ترس انت؟
 میدیا: من تئی سر و باور کنناں بلے نزدیک و دوریں بازیں مردم گوں
 من کست دار انت۔ شاہ پیلیس و تیوگیں خاندان و ادا کیر آن ہم۔ تو
 سو گندانی لہما و کنئے و من و ایشانی دست و نہ دئے کہ من و چہ
 اتھنس و ذر بہ کن انت۔ بلے چہ زبان و در آتگیں گپانی تو تا وہدے و پابند نہ
 بے کہ تا وہدے اے گپاں خدامہ اشکنت..... من گمان کنناں کہ کاسد
 کاینت، روئت و آدرس تئی دہوست انت..... آہ، من زاناں تو من و نہ
 دُروہئے۔ من اینکہ باز زور و آ، تنگہ، مگر و تاج و واہند،

ایجس: من خیال کنناں کہ تئی سو گند و دیگ مز نہیں دُور گندی یے
 ظاہر کنت، پدا ہم اگان تو لوٹئے تہ من ہذمت و استا ساڑی آل۔ اگان

من تئی سرا ظلم کنو کاں پیش بہ داراں گڈا منی باسک سک تھر دہنت ء تئی
 و استاچہ دُرساں شرتریں عہد ء کئول، بجش! کجام خدا ء نام ء بہ
 گراں؟

میڈیا: ایٹی سر ء کہ تو گردگ ء ءے، ہے زمین ء سو گند ء بہ ور، ء روج

ء کہ چہ منی دیو تاہاں مستریں دیو تا انت ء دُرسیں دیو تاہانی خدا انت۔

ایجس: تچک بہ گش کہ چے کنگ ء چے نہ کنگ ء سو گند ء بہ وراں؟

میڈیا: تو من ء کدی چہ لوگ ء دُر نہ کن ءے ء تا وہدے کہ تو

زندگ ء آزات ءے، کسے ء را اے جازت نہ دے کہ من ء بہ بارت۔

ایجس: کدی تا..... زمین! گوش دار، روج ء روشنائی ء مستریں استار

ء خداوند، دُرس گوش بہ داراں۔

میڈیا: شرانت، اگاں تو وتی سو گند ء چے پد کنزات ءے.....؟

ایجس: خدا ء قہریں فیصلہ کہ آئی پہ کافراں گیشہنگ، ہما من ء بہ گیت

میڈیا: برو، وش وش برو، نول ہر چیز منی و استادر پشوک ء روشنائیت

تو برو ء شپ بوگ ء سر من وت رواں۔ آکار کہ منی مقصد انت، بیت۔

منی دل کہ پماکار ء بند انت، بیت۔

کورس

الودع : ء هيلالانى رهشونمين مچك

پدا ترا تاں تى چل ء آس ء به رسين ايت

اتجس ء آ دراج کشين واھگ

که ترا برباد کنگ ء ات، سرجم به بيت

مے چماں ترا ديستگ، تى

يك مروان ء راستين دله

ميديا: خدا، خدا ء انصاف ء درپشو کيس آسمان!

آخر که سوب مندى آسيت!

هاں! من گندگاؤں منى گام کو ہانی پيشانى ء سرا انت

منى دشمنان! منى دشمنان!! ہو۔ نون بيرا ء و ہداستگ ء ستگ۔ منى ہر ايتن

و ہد ء يك دوستے دست کپت۔ زور آوریں بندنے کہ منى ہر شينمين بوجى ء

رکين ايت۔ من ہمدال وتى ننگر ء دور دياں ء چراہاں انديم ماں ايتنھس ء

کوہاں سرباں۔ بے ہلاس بوھگ ء سر، دوست! اے شرانت کہ من وتى

ھيالاتاں مچک ء بچشمين۔ آہاں گوشدار، رند ء چوشمين قصبے سر نييت کہ آئی

۶ سر آمد مردم توازہ بکن انت۔ من تچک ۶ چیسن ۶ گور ایک غلامے شکماہاں ۶
 آراوتی نزیک ۶ لونائیناں۔ آئی آہگ ۶ من آئی دیم ۶ نر میں گپ جناں کہ آئی
 رزانوں ہم منی وشی انت۔ چوں ہر چیز شریوت، بادشاہانی آروسی یوپانی ہم
 م ۶ گراں کہ چہ آئی ۶ من ۶ زبہر کنگ بو تگ، اگاں چے من ہوشمند،
 نپ دیوک ۶ بے بہا اتاں۔ پدا گوں آئی ۶ یک دز بندی یے کنناں کہ منی
 چک درانڈیہہ کنگ مہ بنت بلکیں ہمدابہ نندا انت۔ اوہ، چونہ انت کہ من
 چکان ۶ اے توپانی تیاب ۶ یل دیاں کہ مردم پہ من دل ۶ تما کست بہ دار
 انت ۶ توازہ بہ کنت۔ من گوں رپک ۶ ہنر بادشاہ ۶ جنک ۶ کشاں۔ بانور ۶
 داستاٹکی راہ دیاں کہ آئی درانڈیہی ہلاس کنگ بہ بیت۔ شریں پوشاک ۶
 سہر ۶ تنگہ ۶ تاج۔ انچیں پوشاک کہ اگاں آئیجہرے بہ پوشیت نے، امریت
 ۶ ہر کے ہم ہے سکرات ۶ وہداں آرادست بہ جنت آہم مریت۔ منی
 پوشاک ۶ تاج ۶ ہیچہ زہرمان بیت۔ خیر، نول ایشی گپ ۶ مکن۔ اے ہیال
 کنناں کہ من ۶ کجام کشک ۶ روگی انت، من دنتان دُر شان۔ چریشی ۶ پد
 من دوئیں چکاں کشاں۔ وتی چکاں، کہ آہان ۶ پدا چھ کے دست پر کت مہ
 کنت۔ گڑا چیسن ۶ اے اولادیل دیاں ۶ آئی روشنائیں روچاں کوراس کنناں ۶

من در اندر ہسہ ہاں۔ چہ وتی دوستیں آریزانی ہونان دور، رواں۔ ءاے
 رسیں بربادی کہ بہت گڑا من انچو دور انچو رواں کہ یکے ءگے ہم منی
 گوشاں نہ کپیت۔ نہ آہانی تہہ کساں اشکناں کہ گوں من کست دارانت۔

زندگی نوں دگہ چے سیت دنت؟ نہ من ء لوگے، نہ ملکے، نہ چہ
 ظلماں رنگ ءواستا سپرے۔ پہ من آوہد باز ہر اب ات کہ وہدے چہ وتی
 پت ء لوگ ء در اتکاں۔ منی سر جمیں رز ایک یونانی یے ء گپ ء پابند
 بو تگ ات۔ اوہ، اگاں خداوند زندگ انت، گڑا چرائی ء پیر گرگ بیت۔
 کسے مرچی ء پد منی چھے ء رازندگ ء نہ گند بیت ء نہ آئی نوکیں بانور ء چک
 بیت۔ آہیچہ ویران بیت چو کہ من اول۔ چہ منی زہراں آچہال جنت ء
 مریت۔۔۔۔۔۔ شامردمانی تہا من نامداراں؟ نزور؟ نزوریں دستانی واخذ؟
 یک رودر آتکی واب گندو کے؟ اناں، انچیں دست دارو کے کہ آئی تہاروچ
 ء مز نہیں برانزے مان۔ خدا ء سو گند! منی کست باز ترس ناک انت ء منی
 مہرباز شیر کن۔ ہر کسے ء رابہ ر سیت، آئی زند بے درور بیت۔
دہشون: انچو کہ تو وتی بدیں نیت مناشگ۔ من چو کہ گوں تو مہر
 داراں ء انسانی دود ء رہبندانی کمک ء کناں، من ترا پنت دیاں کہ اے

ہر اہل و بانی بابت ء فکر مہ کن۔

میڈیا: دگہ ہج راہے نیست۔ من ترا پہل کناں۔ تی ڈالچاری ء دل

نیراں چیا کہ تی سر ء ہج زور ء زیاتی نہ بو تگ

رہشون: تو گڑا ہمے چکاں کش ءے کہ تووت پیدا تگ انت؟

میڈیا: ہو، الم ء اگاں چہ ایٹی ء ہما مردم ء آزار رسیت کہ من ءے آزار
تگ۔

رہشون: بے تووت سکین مز نیں آزار ءے ء توک ءے۔

میڈیا: اونہ، بل ءے باں۔ شری ء گندگی ء گیان ء نول پہ من مانا
نیست۔۔۔۔

(آوتی دستاں لتاریت، نرس بان ء پتریت)

او جنین! بروء جیسن ء ادا راہ دے۔ ادا چہ تو ابید دگہ کس نیست
کہ چو تی وڑا منی ہذمت ء بہ کنت بل منی مقصدانی بابت ء یک دانکے
ہم در ء نہ کن ءے۔ تو وفادار ءے ء جنینے ء انچو کہ من جنینے آں، تو منی
ہر وڑیں کمک ء پہ تو کله بوت کئے۔

(نرس روؤت)

کورس

اے کیتھس، چوک، کوہنیں و ہداں

کہ آہاں، دیو تاہاں جنت، ایک سر زمینے، سرے

آبادنگ ات

یک عزتی میں سر زمینے کہ آئی جنگ، جرمانہ دیرنگ ات

آہنگ انت، آہانی واہگ

گوشت، بدل، چہ عقل، سرجم کنگ بیت

آہانی پاد بر مشاں، وشنی گون

آہو داں، چہ گور، چپان، چہ کوہاں، چہ سہب، نمکر ہیں شہار

بازیں چیز زور انت، دیوی و تی زوراں یکجا کنت

کہ اے دیویانی یک نوکیں چھے پید لبہ بیت

آہ پلانی و ژا ہر ہدا، ہم درج

گندیم، ڈگار، تنگہیں رنگ پید لبہ بیت

آہ شرر، تکمیں سیفیرس، دریاہانی تما

سپرین ءوتی دست بڈیٹنگ انت
 ءشپ نمب دراتک، آئی نزیکی ءلر ءچے
 تیوگیس گلزمین ءشادمانی بوت

آئی پنس و شبو ءتھانپسگ بوت
 آئی گردگ ءچے زسممل و دی بوت
 ءآئی بیکانی حمر گلاب ءپڈانی استاراں چے
 سینگارگ بوت

آدم انچومانیت
 دریابانی، گوات ء، شپ نمب ءگونگ ء
 یک نزانتیں واھگے چہ آئی سینگ ءچست بیت
 پیکیں جمدانی تمر دیں زور
 کہ آہان ءعقل و تی تخت ءسرانا دین ایت

(لہتیں جنین آدم)

زانہ پگاریں سیفیرس ترا
 تال و تی آدگہ سر ءر سینیت ؟

ہمارے زمین کہ در سانی مکہ ء کنت ، تئی مکہ ء کنت ؟

چہ وتی کرد ء بعد عمل بے کنگ بیت

ماکہ چہ چکانی ار ساں کوریو ہگ ء انت ؟

نہ آسر سریں ٹپاں گندیت کہ مستریو ہگ ء انت ؟

نہ تووت وتی بار ء دیت کن ءے ؟

رکنڈ ء ہر کنگ ء ،

بہ چار ، ما کونڈاں جنین ء پہ تود عا کنین

وو خوشی ذال ! تئی ارواہ ء تئی گامانی سو گند !

لم چے کم یکے ء ارواہ تو مہ کش

وتی چکان ء و مرک ء با ہوٹ مہ کن !

(دومی)

زانہ تئی سینگ ہمیکہ سارت انت ، کہ

تووت چہ وتی جند ء اولادال ، وت

وتی ارواہ ء درد ء چے انچو بے سائے !

وہدے وت تئی دست زان أنت کہ آچے کنگ ء أنت

وہدے تئی چیم آہانی پجمال گند أنت

تو وتی ارسال داشت کن ءے؟

اے تئی کنگلی کارے نہ أنت

تئی چک، اگاں چے تئی غرور لکسمال بو تگ

وہدے کہ آتئی پاداں بگرا أنت

گرا شربیت

(جیسن توک ء پتریت)

جیسن : تئی لوٹ ء سر امن اکنگول۔ اگاں چے توچہ کمت ء چکارے

بے تال انون ء من وتی مہروانی کم نہ سگ أنت۔ نہ وتی گوش بند سگ أنت۔

بجش! تئی کجام نوکیں واہگ ء من ء ادالو ہاے سگ؟

میڈیا: جیسن! من ہرچی گنماں منا پهل کن، اے منی دست بندی

انت! منی جوریں گپاں۔۔۔۔۔ ایساں سگ ء جمد ء بہ کن ءے؟ تئی ء منی

نیام ء عشق ء مہر ء بازیں گپ بو تگ انت۔

چکاں چے ابید من وت پچار کنگ، او منی دل ۽ واھند! من چیا
 کُنوک بہ بال ۽ چہ آئی برانز بہ گراں کہ آئی گپ ۽ تران ہوش مندی نیگ
 انت۔ وت ۽ وتی جو د ۽ ہاترا، اکہ اے سر زمین ۽ ہاکم انت، پر آہانی واستا
 یک کُننتی چیزے جوڑ بہاں۔ چریشی ابید کہ ہرچی بوہگ ۽ انت، منی
 کمک ۽ کنگ ۽ انت۔ گول بانک ۽ آروس کنت ۽ منی چکانی واستا برات پیدا
 کنت کہ آکسانیں شہزادگ بنت۔ پدا، ہم نارزاہاں ۽ کست ۽ کینگ ۽ چکاراں؟
 وتی زہر ۽ ہلاس گت نہ کناں؟ من ۽ چے تورین ایت؟ وہدے کہ خدالے
 وڈیں سادہ ۽ ارزا نہیں پناہ ۽ جاگھے بہ دنت۔

زانہ من ۽ چگ نیست؟ زانہ من اے نزانان کہ مادران ڈیہاں ۽
 مارا بے یار ۽ مددگار روگ لوٹ ایت؟ ہیال اتانی بازی ۽ من ۽ ہمبھہ لاچار
 کنگ کہ گشت نہ کناں۔

منی دل چہ زہراں چکار انت ۽ من کوربو تگاں.....
 نول من تئی منت واراں کہ تو عقل مندی کنگ ۽ منے دست کمکی
 ۽ درآہنگ نئے۔ من گنو کے اتوں۔ من ۽ تئی دوست ۽ ہمراہ بوہگ لوٹ
 ایگ ات۔ من ۽ اے بابت ۽ دست کمک بوہگ لوٹ ایگ ات ۽ آروس ۽

تک پہرہ کر لوش تک کنگ لوٹ تک اتہ آئی ہڈ مت کنگ لوٹ تک
 اتہ بے ارمان، ماجنیں آدم، ہر پیم کہ استاں، ہما پیم ماناں۔ من اسے ز
 کٹھاں کہ دُرس ہراب ہڈ انت اہے مرچی تو در آمد چیا ہو تک۔ ہوت ہ
 را خالم جو تک۔

منی زبگی مار گانی ویم ہاوشگ چنی کارے ۱۲

بہ چار! من وتی سر ہا پہ عاجزی جمل کناں ہمنیاں کہ آو ہداں منی ہیالات
 ہرائیں ہو تک انت۔ بے نوں بدن ہو تک انت ہا منی دماغ آ کہ ہو تک۔

(آوتی دستاں لتاریت)

آہل پکاں اٹھا ہا بہ تچات، ادار و تاپ ہا ہیالات!

(چک در ہا کاینت، آہان ہا نو کرے ہما او انت)

وتی ہت ہا سلام بہ کن ات، آراوش تک بہ کن ات

اسے ہمیں دوستداری و استاوتی زہراں ایہ بہ بر ات، انہو کہ شے مات ہا
 کنگ۔ مئے سلاہ ہو تک ہا در سمیں کو ہمیں ہا ہدیں جنگ ہا ام ہا و استا حلاں

ہو تک انت۔ ہر وئے ہا آئی دستاں بہ گرات۔

(انچو کہ چک جیسن ءِ نزیک ءِ رونت۔ آناگت ءِ

پریات کنت۔ چک دمان ءِ چہ اودال و اترانت

آوت ءِ راگر ءِ دار کنت ءِ گول ارساں کندیت)

اپوز، اندیمیں ترے منی دل ءِ نشنگ۔

منی چکاں! زانہ شے دوستیں باسک پہ من بہ رسنت، بازو ہد گوزیت؟ پہل
بہ کنات، من چہ ارساں مرچی سر رپچوں۔

ءِ من ترساں کہ۔۔۔۔ من گول شے پت ءِ جنگ ءِ ہلاس
کنگ ءِ جمدکت ءِ بہ چارات

اے کسانیں پیشانی من چہ ارساں ترکنگ انت۔

(آچک ءِ دیم ءِ پیمک کنت)

دھشون: منی چماں ہم ارس دراسنگ،

او خداہراب کاری ءِ آرام کنگ ءِ بل، ہمدال آرام کنگ ءِ بل!

جیسن: او جنین! الم من نون تئی ستاء کناں، نون تئی بدی ءِ نہ کناں۔

اے قدرتی گے کہ آجنین الم ءِ نارز ابیت کہ آئی لوگ واجہ پہ دگہ سورے ءِ

تیار بہ بیت۔

بے تئی دل گیش و شتریں کشکے ءر ہادگ انت۔ تو آمر دیست
 چریشی ءر طاہر انت کہ تو عقلمندیں جنینے۔ اوچکاں! شمشے پت ءر شمشے لوٹ
 ءر اکدی نہ شمشنگ۔ اگاں خدء کمک کت نہ شمارا الم ءر چہ در سیں نزوریال
 چٹیناں۔ یک روچے شمائے ملک ءر چہ در ساں مستریں مردم جوڑے۔
 ہیچہ مزن، ہیچہ تمر د۔ دگہ شمشے پت ءر دست پہ شمشے مستری ءر شمشے سر
 بیت۔ خدائے کمک ءر بہ کنت۔۔۔ شالا، من شمشے ورنائی ءر، شمشے مہکم
 بارکاں ءر روشنائیں پیشانی ءر بہ گنداں ءر چہ آدر ساں مستریں کہ آہاں گوں ما
 کینگ دانتنگ۔۔۔

جیسن: اے چون؟ جنین! تو دیم ترینت ءر تئی دیم چہ ارساں تر
 بوت۔ زانہ تو منی داداں گوں وشی ءر زاقبول نہ کنگائے؟
 میدیا: نا۔۔۔۔۔ چوش نا، من اے چکانی بابت ءر خیال ءر اتوں۔۔
 جیسن: ہاتراجم کن، من ایشان ءر چہ ہر بدی ءر کیناں۔
 میدیا: من دلجمال۔ تئی گپانی سر ءر چھپر شمشے نیاں۔ ارمان، جنین ءر
 سینگ ءر جنین ءر کسا سیں تو کلے بیت۔ آئی زرد بس گوں ارساں سر شنگ
 بوتگ۔

جیسن: تراچے تکلیف انت؟ چیاچو آزر دگی ء گر یوئے؟

میڈیا: من ایشانی مات اول۔ من وتی نیم گپ جنگ ات۔ نون من آرا
 سرجم کنناں۔ بادشاہ ء حکم انت کہ من ء چہ کار نتھ ء ڈن کسگ بہ بیت۔۔۔۔۔
 گہر انت ء منی واستاباز گہتر۔ من زاناں تراقیامت کنگ ء واستا من ء ادا
 گیش زندگ نہ لوہیت۔۔۔۔۔ آکس کہ اد ء حاکم انت، آئی تیو گیش کٹم ء واستا
 من دشمنے آل۔۔۔۔۔ بہ چار! من وتی آچار ء تالاں کنناں ء گوں عاجزی ء
 درانڈیہہ ہاں بے مئے چک۔۔۔۔۔ اے سر زمین دگہ کے گیش و ہد ء واستا
 ایشانی وطن یوت نہ کنت؟ تئی دست اے کسانی ء ایشانی سر ء مہ
 بیت؟۔۔۔۔۔ گوں بادشاہ ء دُچار کپ ء رحم ء دست ہدی ء بہ کن کہ آچکان ء
 ہداں زندگ ء ہلیت

جیسن: اگاں چے اے باز شر میں گپے بے بادشاہ ء راچو گسگ۔۔۔۔۔ باز
 گران انت۔

میڈیا: گوں وتی بانور ء گپ کن، وتی واستا، چہ جنینے ء حیر اتے بہ لوٹ۔

جیسن: باز شر، آئی ء را بلکئیں من راضی کت کنناں۔

میڈیا: آجنین آدمے پہمیت ء اے جہد ء من ترا دست کمک ہاں۔

من آئی واستا سکی راہ دیاں۔ انچیں ٹیکلی کہ باز شر میں بہت۔ کو بہنیں زمانگ ء

چیز، بازیں دست نہ کپو کیس پو شاک ء سہر ء تا جے، چہ وتی چکانی دستاں۔
 --- مولداں، پوشاکاں بیارات۔

(یک مولدے توک روٹ)

آہ، آوہداں الم آئی کدہ سر رتیج بیت۔
 تئی وڑیں دلاورانی دلاورے سورکت۔ آراد گہ چے پکار بہ بیت کہ اے
 پوشاکاں گور ء بہ کنت کہ مئے خاندان ء مستریں وارث روچ دیوتا ء
 برانزاں گوں سمبہینگ ء وتی برانزیں نسل ء رادات انت؟

(ٹیکیاں زوریت مولد پدا کیت)

چکاں! بیات، اے ڈرپاں گوں شیواری ء چست کن ات ء وتی اے ٹیکیاں
 تاں ہمانی ء بہ برات، سر بہ کن ات۔ آہانی حقدار شہزادی انت کہ نول بانور
 انت.....

منی گمان انت کہ آیشانی عزت ء کنت۔

جیسن: بے عقلیں جنین! تووت ء رپرچہ اے گنج ء چے زبہر کن مے؟
 زانہ کیر آن ء کلات ء تنگہ ء پوشاک ء کی انت؟.....

جھٹکی مدئے، ایشاں وتی کرء ایر کن۔ چیا کہ اگاں آجین ء راہیجھ لائق
زانت گڑامن سوگند وراں کہ اے پیہیں چیزانی پرواہ ء نہ داریت۔

میڈیا: من ء ملامت مہ کن! اے تقدیر ء تاک ء سر انبشتہ بوتگ کہ
ٹکی آسمان ء دیوتاہاں ہم رام کنت، ء سہر ء تنگہ انسان ء رہندال بد لینگ ء
بے کسائیں لہزاں چے ہم گیشیں طاقت داریت۔

ادوش بحتی ساڑی انت۔ خدا آئی روچاں چہ وشئی ء شادہ ء سر چکار بہ کنت۔
ورنا ء تاج سر ء کنوکیں ملکہ! ء درال ڈیہی۔۔۔۔۔ اے دوچانی واستا۔۔۔۔۔
چریشی ء سر کہ درانڈیہہ بہ باں من لوٹاں کہ مہر ء پچی ء زند ء شیرگ ہم
ہشک بہ بیت۔

منی چکاں!

آزیبا ئیں کوٹاں بروات ء وتی پت ء بانور ء دیما سر ء جہل بہ کن ات ء سلام
کے بہ کن ات۔ بلکہیں شے سرار حم بخت ء شمار اورانڈیہہ مکنت۔ من آئی
مولداں!۔۔۔۔۔

ء اے درپاں پیش کن ات ء خیال ء گور کن ات کہ دگہ جھ کسے ء را پیش
کنگ مہ بنت۔ آہاں قبول کنت ء ایر کنت۔۔۔۔۔ زوت بروات ء زوت وتی

مات ء را ہا شریں گپ ء متاگی ء بہ دیت کہ من ء آئی داہک
انت ----- بروات۔

(آ زوت لوگ ء پتریت، چیسن، چگ ء ملازم رخصت بنت)

کورس

نوں من ء چکانی زندگ بوہگ ء بچ امیت نیست
بچ امیت نیست ----- آنوں مرک ء دپار بوہگی انت
بانور آ زہراں زورگ ء انت کہ آرادیک بوہگ ء انت
آ بستگم تاج ء بندوک ء بچ کنگ ء انت
ہموداں کہ سبکیم بیک ایرانت

نوں بچ امیت نیست

سُہر ء پوشاک ء شیر کن ء سبکیم درپش
پوشاکاں آئی سینگ اندیم کنگ ء تاج تاں سر ء سر بوہتگ۔
نوں، نوں انچو کہ کوہنیں قصہانی تمابیان بیت
آبانور ء را سمبہینگ ء انت

بلے آ زرد بوہان انت، چو کہ مرک ء آرادست پرکگ

مٹی مندر زیک دست آنگگ کہ آئی تما مرک دیو کیس زہرمان
آپاد اتک نہ کنت بلکہیں نزانتی آ سریت

(لہتیں جنین آدم)

اوسالونک، ----- سار تیں یو سگانی سالونک
زانہ تئی سورگوں شزادگاں بوتگ، زانہ توچہ سہر آ لڈ اتگ آئے
کے نہ زانت کہ تو

وتی، چکانی بربادی آ پُشت آئے
آگوں ہمائی آ کہ تو مردار آئے، آئی تباہی آرنید آئے
توچہ وتی کو نہیں جاہ آچے پیم جمل اتگ آئے

(دومی جنین)

او مات، مات، آگھی آواب آ نیام آ
تاں فصل آ تیاری آ تراچے رُنجی انت؟
یک جنو کیس دلے آ ہاترا

بہ چار، پچاس، یک ہوں واریں تماری یے شمار اگوانک انت
 بے شے مہر آگاہ نہ بیت۔ بروئے عمارس بہ رتجات۔

(دوئیں چکانی ہمرائی ء نو کر پتریت، میڈیا چہ بان ء در کیت)

نوکر: بانک! اے چگ چہ در انڈیہی ء راک اتنت۔ شاہی بانور ء گول باز
 نرمی ء وتی دست در اج کت ء ٹیکسی دست گپت انت ء نول چکانی واستا یعنی
 انت۔ اے ہے۔ تو چیا بہمانگی ء اوشتا تک ءے و ہدیکہ شریر نصیب اینکہ
 نزدیک ء ساڑی انت۔

میڈیا: یا خدا!

نوکر: ہما شریں گپ ء کہ من مستاک گپنگ، اے رہند ء دروشم گول
 آئی ء دپ نہ وارت۔

میڈیا: خدایا، رحم!

نوکر: زانہ نارزائی ء چیرین گپے است کہ آرا من نہ زاناں؟ تراوشنی
 رسینگ ء امیت ء، زانہ منی ہمراہداری، یل داتنگ؟

میڈیا: (گول خدائے) تو ہرچی دے، و دے۔ من تئی سر ء بہتام نہ جتاں

نوکر: تئی پیشانی کر چک انت ء تئی چم ارسیگ انت۔

میڈیا: کماشیں مرد! ہر ایک آسرو سبب ء۔ دیوتاہانی ءوت منی اے
بدیں گمان کہ انچوبیت۔۔۔۔۔

نوکر: توکل ءیل مہ دئے، تئی چک یک روچے تراپدا تئی لوگ ء
کارانت۔

میڈیا: ارمان، لوگ؟ من ءدگہ مردم لوگ ءراہدگی انت۔

نوکر: صبر بکن! چہ توساری بازیں مات چہ وتی چکاں جتاہو تک انت۔ ما
غریبیں مردیں آدمانی قسمت ءہرچی کہ بیت، مار اسنگ کپیت۔

میڈیا: من اول سگاں۔ نون توک ء بروء مرچی چکان ءہر چیزے پکار
بہ بیت بدئے۔

(نوکر لوگ ء توکا پتیریت)

چکاں! منی چکاں! شمار ایک ملے ءو طنے رسنگ۔ شما من ءراہتیکمیں جاہے یل
کن ات ءرو ات، مدام ءواستا، مات ءابید چک! من درال ڈہہ ہاں ءدگہ
راہے گراں۔ چریشی ءپیش کہ من شمار اسر سبزہ گنداں یا شے بانوراں جاہ
بیاراں، شے سور ءبوپاں چے وشوباں آتارہ گنداں ءشے سر ءمشعل بہ
داراں، منی تلماریں دل ءراپٹیت! اے درس پکار ات کہ من شمارا

رودینت۔ شمار ابرزء بلند ء خوبصورت جوڑکت شمار مفت خدا من
 اورت۔ شے پیدا ہوگے ء وہاں من چہ در دستگات۔

من وتی پوچیں دل ء تہ ء پہ شہاچہ امیت بست کہ پیراں سری
 شامنی چے پیم ہذمت ء کنات ء من ماں ہما دیاراں وش نصیبے زانگہاں
 کہ آمار اجاہ کارانت بے آنازر کیس ہیاں ہلاس بو تگ۔

شہرواں، من ء زندگ بو ہگی انت، دراجیں عمرے ء نکلن ورگی
 انت ء وتی آزاروت ء راسگگی انت۔

شہا پداکدی دتی مات ء نہ گندات۔

ہما کہ دُور ء دراجیں دمنگ ء یک دگہ شکل ء دروشے ء بیت۔ منی
 چکاں! ہنو، منی جند ء چکاں!!

شہاچوں چارگ ء ات؟ چے چارگ ء ات؟ گڈ سری ہنگ ء
 جنگ ء ات؟ اپسوز،

نوں من چے کناں؟

جنین! منی زور ہلاس بو تگ۔

والبے ء ہیا لے منت وہدے من ہما در پشو کین دیم دیت

انت..... من اے عمت نہ کنناں، اے خیالاتاں خدا حافظ کشاں کہ آساری ء
 آس ء پیم ء بر انز ء پُرات انت۔ من آہاں وتی ہمرائی ء بر ان ء چیر دیاں۔
 من یک ہیکاریں مڑے ء چیا ہدوک بہ باں ء چرے چکانی قپاں آہانی پت ء
 دل ء پدا چیا تپسی بہ کنناں ء وتی واستادو سری درد بہ زوراں؟
 چھر نا، چھر نا، ہرچی کہ تاں اے وہداں من جہد سنگ آدرساں
 شموشاں..... بلے..... من ء چے یو تگ؟ زانہ من انچیں چیزے باں
 کہ آئی توازہ گرگ بہ بیت ء منی دشمن تپسی مہ بنت ء ڈنگ بہ جن انت؟
 اے پیم الم بیت۔ او منی لگوریں ارواہ! مدام انچین نر میں گپاں وتی اندر ء
 جاگہ بدئے! شادوئیں بروات چہ منی دیم ء ٹگل ات۔

(چک توک ء روانت)

ء ہما کہ آہانی دل ء منی قربانی گناہے انت۔ اے دُرس ہماہانی سروبالے بہ
 بنت۔ منی دست نوں نہ لرزایت، آہ، اوہ، من ارواہ ء زور ان سری! تو
 جنجالان کہنگئے، بیابیا، منی چکاں ہم پہل مہ کن، آگول، گون ہلا،
 لودال، دور، ء پدا تر آرام رس ایت۔.....
 باز دیر یو تگ، باز دیر یو تگ۔.....

دوزه ۽ دُر سیں جنجال ۽ تکلیفانی سو گند! آ منی چکاں زندگ ۽ نہ
 برانت کہ آہانی سر مردم بہ کندانت۔ من چنکہ ہم جمد بہ کنال، قسمت
 ۽ فیصلہ بو تگ۔ آنوں ٹکلینگ نہ بیت۔ ہو، تاج سر ۽ انت، پو شاک گورا
 انت ۽ ہمے پیم ۽ ملکہ مر گ ۽ انت۔ من دُر س ۽ زاناں بلے..... من ۽
 باز دور روگی انت ۽ گوں دو میں چکاں گپ کنال چه روگ ۽ سر کہ کئے گیہر
 وشی بہ رس ایت۔

(یک مولدے چکاں ۽ در ۽ کار ایت)

چکاں! بیات، چه من کئے گستا بوشت ات، اوداں، وتی دست ۽
 تچک کنات، راستیں دست ۽..... ہو، انچومات ۽، شنگ ۽ خدا حافظ!

(آئی چکاں ۽ چه وت ۽ دُور دشتگ ات بلے آہانی

دست ۽ دست ۽ کنگ ۽ گوں آئی ارواہ

پرزگ بیت، آ آہان ۽ امبازان زور ایت)

آہ، شریں دست، زیبائیں انارک، چم، آشاہی دروشم

در پشو کیس دلاوریں دیم، پاکار، صاف، شے سر ۽ خدا ۽ برکت بیانت،

بلے ادا اناں! ادا او ہرچی کہ شمیگ انت شمی پت ء آوار جت انت۔ او خدا!
 نار کانی نازر کیس در پیش..... ء آف، کسانی ء شیر کنیس و شبو..... برو، برو،
 زانہ من کورال؟..... گنداں بلے آئی جاہ ء من ء ادا ہج جاگہ دست نہ کپ
 ایت۔ زور اکی ء باسکان من ء راپروشتگ۔ ہنو، من زاناں کہ من کجام
 بدیں چیزانی شمیگ ء روگ ء اول بلے منی کینگ چہ منی در سیس خیالاتاں
 مستر انت ء ہمے کینگ انسان ء گندہ ترس تباہی ء تو جیل انت۔

(اچکانی پُشت ء بان ء توک ء روت)

کورس

منی خیال یک حمریس سر زینے ء بو تگ ء پیداک انت
 آہاں یک زور اکیس سوتے اُشتمگ
 کہ آجنیس آدم ء دل ء سر یگ ء بس انت
 بلے یک زانستیں شاہی دیوی بلے ء
 جنین ء دست د اُشتمگ

آ عقل ۽ هوش شوهازیت، درسانی تہ ۽

نا یک نزوریں تو مے،

ایو کیس جاہانی تہ ۽ ترانوں ہم دست کپ ایت

آ مے اندر ۽ نہ مر تگ

۽ نہ دیوی ۽ توار ۽ چے آئی وتی چک ترینگ

۽ اے پیم ۽ منی گپ وتی مانا ہاں در کن انت

آئی ۽، کہ آج چے ۽ مات نہ بو تگ

نہ آئی ۽ چے زانت ۽ ہجارت

آ گوں وشتی ۽ گیش نزیک انت

آ ایوک ۽ تہاریانی تہ ۽ زند ۽ گوازین ایت

آ اے نہ زانت کہ چک ۽ مہر چہیے

کہ چنور وشتی ۽ رنج ۽ تو جیل بیت

آبازیں جنجالاں نہ سگ ایت

بے آ کہ آبانی برھداریں باغ ۽ اے در چک رُ دیت

آبانی دُر سیں دُر سیں روچ باز د لگوشی ۽ گوں نیسگ ہنت،

کہ آہاں آگوں باز مھکھی آوتی رکر آہہ دار

آہانی واستادولت شوہاز، آ

بازیں گرا نہیں تھارو کی ملک آ میراث بیت

اگان توم ٹھریں یابدیں مردم آ صورت آ بر دینت

آ آخر آ بس یک چیزے مان ایت

کہ چر آئی ہمک انسان ترس ایت

دولت رس ایت، چگ ورنابنت آ گوں درساں دل آتہ آ ایمانداری بیت،

بہ چار قسمت بجا شہم ایت

چیزے بدلی اتک، پداچے بوت؟ گوشدار،

اے مرکات کہ تماری آ بر مشگ آت

آ آئی ٹک آ آتی بچ آت

چریشی انسان آراچے نپ رس ایت

کہ آہانی کدھ پیش آ سر ر بچ آنت

کہ خدا یک دگہ چیزے چرے دروازگ آراہہ دنت

گھون آ ٹرس

پہلاروازگ آ کہ آ بچ آنت

(میڈیا تہنالوگ ء چے کنیت)

میڈیا: دوستاں! من کدی نہیں قسمت ء نیکیں نگاہ ء ودار یگان ء اے
سر پد یو ہگ ء کہ آکوہ ء سر گوست چے انت، چہ وتی در نگیبی زوراں
پولگ ء اول

آہا! نول آ آگ ء انت۔ اے جیسن ء یک نو کرے۔ آئی تر ند ء ژندیں گین ء
نپس یک دگہ پیمن مصیجتے ظاہر کنگ ء انت۔

(قاصد توک ء پتریت)

قاصد: یک بھیمناک ء ظالم کارے! میڈیا! بہ تچ، دور برو، اینکہ ہم مہ
اوست کہ موئل ء پادگ یا گراب ء سز کے ظاہر بہ بیت چیا کہ اے زر ء
سفر کن انت۔

میڈیا: چے یو تک زانہ، من اے پیم بہ تچاں؟

قاصد: شنراوی بے ساہ انت، کپنگ ء آئی پت، بادشاہ..... چہ تنی زہر ء
آس ء مرک ء امبازگ ء انت۔

میڈیا: باز ٹریں ہبرے..... چہ منی دوست ء دوزواہاں، توکے

عز ابھیسہ علائق سر پدے؟

قاصد: تو چے گنگ ءے؟ تنی سر شر انت اگاں ناسک بونگ؟ تو
اے گناہ ء ذمہ وارے۔ اے ہونی میں گناہ بادشاہ ء خلاف ء تو گنگ ء تو
انچونترسی ء کندگ ءے؟

میڈیا: پہ تنی گپانی پتہ دیگ ء منی کر ء گپ است۔ بے شریں
دوست کئے ایمن بیو ء بہ گش، آپوں ہلا س بوت انت؟ آہانی مرک تر سناک
ات؟ منی ارواہ ء چریشی وششی ء شادمانی رس ایت۔

قاصد: وہدے دو میں چک دست ماں دست وتی پت ء کر ء اتک انت
ء نو کیں آ روسی ء جاہ چے گوست انت، ماڈر سیں تنی غلام وش بوتال،
مارا تو دوست بے کہ ماچہ تنی غم ء غمیگ باں۔ ہما وہداں اے ہبر تالان ات
کہ تو ء تنی جو ء وتی زہری ء آس ء وتی زہری ء آس ء سر اسلاہ ء آپ
ہدیگ۔ ماراے گپ دوست بوت۔ یکے ء گوئد ء دست چک ات ء
دوئی ء درپشو کیں مود، آوش بوت ء جنیں آدمانی بان ء سر بوت۔ اوداں
بانک (کہ آرما اے نام داتک) وششی ء اشتاپی ء پہ جیمن ء وداریک ات۔
پے پیش دارگ ء کہ آئی اے کسانیں شہزادگانی جنگ نہ دیگ۔

پدا آئی دیت ء حتم نرخت انت ء چکان ء نزیک ء آیک ء دیت
 یت دیم ترینت۔ تی لوگ واجہ زوت دیم ء شت ء زبائیں کاڑ ء کمت ء را
 ایرما کنگ ء جہد ء یوت ء شت بے۔ ”تو مہر ءوش اتک ء چہ نامہربانی ء
 دات نہ کنے، وتی زہر ء ایربر، دیم ء ترین ء وتی جو د ء دوستان ء ء وتی
 آریزاں بزان ء ہما پوشاک کہ اے آرنگ انت، ٹیکی ء جہت ء بہ زور اش نہ
 ء وتی پت ء منت ء جگر کہ آیشانی درانڈی ہی ء حکم ء منی ہاترا پدا بہ
 زوریت۔“ آئی پوشاکان ء وہدے دیت یت آئی وتی وشتی چیر دات نہ کمت ء
 آئی شگ ء سر ء راضی یوت۔

انچو دمان دمان ء دو میں چک وتی پت ء ہمرائی ء چہ بان ء ڈر اتک
 انت کہ آئی اشتاپی ء پلداریں پوشاک تالان کمت انت ء نشت گور ء کنگ ء
 لگات۔ وتی دراجیں بیکانی سر اتاج بے سر ء کمت ء آدینک ء دیم ء زلفاں
 سمبہینگ ء لگات ء گوں شادانی وت ء را آدینک ء دیم ء چارگ ء ات۔
 پدا آئی ء وتی کرسی کنزینت ء بان ء تہ ء ایوک ء گردگ یوت آئی
 نازر کیس پاد میزان میزان ء سرگ ء ات انت۔ باز رنداں آوشتات
 راست یوت ء پتر ترے وارت۔

آوتی دراجیس دامن ء رافرش ء سر ایر آران ء چارگ ء واہجدار

ات۔ پد ایک عجمی چیزے بوت۔

آئی انارک زرد ترات انت۔ آگول چوٹ ء نزوریں گاماں واترات ء

منجے ء شوہاز ء لگ ات۔ دیم ء روان بوت ء باز مشکل ء گول تال وتی کرسی ء

سریوت۔ آئی یک یمنا کیس چہہالے جت۔ پدا آئی لنتاں چے اسپتلیں گ

دراگ ء لگ ات ء آئی پتمانی چاگرد گوات گپت انت۔

آئی دیم مردگ ء پیم ء زرد گشت۔ پیریں مولد کوکار ء ات بے آئی

واہ ء زاری راستی ء اناں، چپسی ء اثر کنگ ء ات انت۔ آگول باز ہنگی ء

مرت۔ یک جنینے اشتاپی ء تچان ء آئی پت ء کز ء شت ء دگہ بے ہے حال ء

دیگ ء سالونک ء گورا، ء پدا ڈر سیں ماڑی ء ہر کس پہ گورے تچان بوت ء ہر

کس پہ وڑے توار ء بوت۔

مصححہ دُور ہے کج ء کہ یک تیز گام رو کے یک منز لے رو ت۔ آنچو

ژند، بے ساہ ء تچک ات ء آئی چم ہند ات انت۔ رند ء آئی چم پچ کت انت ء

پاد آہک ء جمد ء گول چہہالے جت ء۔ مرک ء لرزیگ ء دوہراں آرا

مانشات۔ سہر ء تاج کہ آئی پیشانی ء سرا ات، یک زہر ء سوچو کیس آسے

بوتگ ات۔

ءتئی پُکائی داتلمیں ٹیکئی خیریں پو شاک!.....
 خُدا! خدارحم بہ کنت! چہ ہر جاگہ جان ء گوشتانی ء ء پترگ ء
 ات انت تاکہ آاشتاپی ء اوشتات ء پدات تک۔

آیک آس ء ڈالے جوڑیو تک ات۔ سر سر جنان ات ء وئی سر ء
 مودال کمان ات پرے ہاترا کہ تاج بہ کپ ایت۔

بے انچو کہ یک چیزے منگ بیت، آسین سہر ء تنگہ آئی کڈولگ
 (Scalp) ء سر اہما پیم ات۔ ہر پیم کہ آئی وئی مود شگینت انت ہے پیم ء
 آس برانز تر بوت تاکہ آزمین ء پکت ء یک جو نے بوت۔ بے ساہ۔ آر آئی پت
 ء ابید دگہ کسے ء ہم جاہ آرت نہ ٹٹ، شاہی شان ء شوکت ء آنا رک کجات
 انت، آجاہ کجات کہ اودال آئی خماریں دیدگ ات انت، تہناتر ء سر ء ہڈ ء
 چے آس ء جاگماں ہون آیک ء ات۔ ہڈال چے گوشت جتا بوگ ء ات
 انت، انچو کہ ٹپ وار تلمیں درچک ء چے شیرگ ڈر کئیٹ،
یک تر سناکیں ندار گے، اُف!.....

بے ساین مردگ ء رادست جنگ ء مارا توکل نیست ات ماباز دیدگ
 ات بے لاچاریں پت، ابید چیزے زانگ ء وئی جنگ ء بان ء زوت سر بوت

مردگ آئی پادانی سرعات۔ آئی وتی کونڈ جت انت، ءگر یوان ء آئی آراوتی
بنت ءمٹ ء آراچک ات۔

”اف! منی پھی! کجام ناہود گیس چیز ء ترا پرے ہال ءمٹ؟“

دیوتاہانی کجام قہر ء اے پیریں کو ہنیں قبر ء راجو بے اولاد مٹ؟ منی پھی!
خدا ء من ء ہم تئی پھی ء بہ بر تیں۔“ آہے پیم کو کار ء ات۔

بلے چریشی پد کہ آئی ارس اوشتات انت آئی وتی پیریں کو مپ

کھیں بالاد ء راجست کنگ ء جھد مٹ۔ ہے شریں پوشاکانی اندری شمگ ء

آرا ماں رُپنگ ات چو کہ آئیوی ء سر سہزیں شائرڈ گٹ ء گر انت، افوہ

چریشی پد یک تر سناکیں جدو جمدے بندات یوت۔ دم پہ ساہت وتی

کونڈے جت انت چوجے ء ڈول ء۔ بلے ہے پوشاکاں آئی ء ر ایل نہ دات

تاکہ آئی وت ء ر انیم بر ہنگیں وڑے چو جن گپتگین ء وڈاگر ان کناں مٹ، پدا،

چار تے آئی گوشت چہ جان ء ایر آیان یوت ء آئی ء وتی ساہ دیگ ء سفر

بندات مٹ۔ گر انیں پیاں آئی ارواہ تباہ مٹ ء آخر کہ عزت مندیں پت ء ہما

بانور گش پہ کش کپنگ ات انت۔ پھک انچو کہ ارساں آہانی ڈیل ٹاہینگ

ات

تئی و استامنی گواراچ گپ نیست۔ تووت زان ئے کہ چہ پیر ءے پیم رنگ
 بیت..... مدتے بیت کہ من انسان ء زند ء بابت ء چارات۔ من ء ایوک
 ء یک تماریں سا بگے گندگ ء استنگ ات۔ ء اے گپ من ء الم ء گنگ
 لوٹ ایت کہ آمردم، کہ عقلمند زانگ بنت، زانت ء فہم ء تیز، مزن
 مز نیں کار رہندانی جوڑ کنوک، آہانی آسر آخر کہ تہل ء ہراب بیت۔ چہما
 وہدے کہ زند ء بند ات بو تگ، زانہ خدا ء کتر ء یک مردے ہم سر جمیں
 صورتے ء ءوش بو تگ؟ شریں روچ اشتاپ ء گوزانت ء ءوش نصیبی ء کم یا
 زیات بخشش وتی ہمرائی ء کار انت بلے ہچ انسانے ء راسر جمیں وشتی نہ رس
 ایت۔

(قاصد و اتر ایت)

کورس

لہتیں جنیں آدم

قہر، ازگیش قہر، مرچی جیسن ء سر لبہ کپ ایت

آ ہمیشی حقدار انت

دگہ لہتمیں جنین

اوبہ نصیبیں جنک، تنی واستا مئے دل
 چنڈ چنڈ بوہگ ء انت۔ بادشاہی بادگیراں چے
 اے پیم اشتاپی ء تنی در آگیک ء چہ روشنائی ء
 پہ تمارو کی ء روگ، اے دُرس جیسن ء ہاترا

میدیا: جنیناں! منی خیال پنگار تنگین انت۔ من وتی چکان ء زوت کُشاں
 ء پداچہ ادا ڈر کپاں۔ ادا گیش نہ منداں کہ یکے ء رند دومی پاد بیت، ء گیش
 زورا کیں سر زینے ء تہ ء آہہ مر انت۔ ء چہ ہما زورا کیاں، ہنو، من آہان ء
 چہ ہم چیر بہ دیاں، آیانی مرک المی انت ء اے زاناں کہ کس چہ آئی نہ رک
 ایت۔ اگاں چے من ماتے آں بلے منی جنڈ ء راباہد انت کہ وتی دستاں آہاں
 بہ کُشاں۔ دگہ یکے پر چہ آہاں دست بہ جنت، اونہہ..... بوشت ات ء
 وتی پوشاکاں گورا کن ات۔ اودل! من پر چہ ودار بہ کنناں کہ تر سناک ء المیں
 گناہ ء تاج منی سر ء ایر کنگ بہ بیت۔ زہم ء دست ء کن۔ منی راستیں
 دست ء زہم تاں اے بارگیں لیک ء بہ رس انت کہ آزند ء راجہ مرک ء

جہانت۔ نون نومی ء کسانیں دروشے ہم مہ بیت کہ تر اے خیال داشت بہ
 کنت کہ اے تنی وتی ہون ء گوشت انت ء اے تنی وتی دوستدار انت۔ نون
 او گنو کیس دل! اے گپ ء شמוש کہ اے تنی وتی چک انت، چریشی پد تو
 گریوئے، توالم ء آہاں ء بخشئے..... آخر ر نگلیں چک انت..... من
 — من بد نصیبے اول۔

(آلوگ ء پتریت)

کورس

لہنتیں جنیں آدم

او گیدی! مئے ماس، ء تو

ڈر سین گچیاں گندگ ءئے، روج ء روشنائی ء

تیراں چے اندیمیں تاج، جہل ء مردمانی شہگ ء

بہ گند، ہو، بہ چار

یک ناہود گے ء را بہ گند

چریشی سر کہ آوتی دستاں

چہ ہوناں سُمہر بہ کنت، ہون تئی انت
 لور دج اساری آئی عرار کین
 آہاں اوس ہم تئی جنگ انت
 تئی پتی زرتیں نسل
 آہاں پائیں، اگاں ناناں

آسمانی ہوناں تاج ایت

ایمنی بیسی پہ ہما آس ء کہ تو سگ نہ بیت،
 دئی سمر ء پشدار کہ آ اوس ہم گر عوار کنگ بہ بیت،
 ہار باز دُور، باز دُور بہارت

یک زور آما چیں ارواھے، دوزھ ء گوانک
 کو نہیں ظلم ء جنگانی رود یتیمیں!

(دومی)

ارمان، مات جودل عودر وہلا س یوتگ،

تو لو اچیا سازی نئے

زائے تو مز نہیں دراں چے اہنگ نئے

ہمودا کہ سیاہیں جمرے گروک
 سبزیں زرے تا موریں ذرے ذرے ڈیک ورا انت
 ہمایتاب کہ اوداں موت دائم وداریک انت؟
 تووتی سرے ڈبے چیا زرتگ
 کہ ماویراں ہباں،
 بازیں جنجالانی زہر
 حکمت کی گناہ؟

ہموداں کہ ساری عمر یوتگ، اوداں ہونی نہیں ٹپ

باز بھگت کنت۔

آہانی سرے خدا عذاب بہ بیت کہ کش انت
 اذیت توک و زمین و مردگانی بہمانگی
 کہ بے تواری و وڑا گوشاں آیان کنت.....

1- ہمدانی دگ و ذر بمعنی فضا کار ہندگ بیت۔

بزال دریا و کار کنوکیں مید فضا و اور کش انت۔

(توک ءے چے مڑگی توار اشننگ ءے کنیت)

(یک جنینے)

گوشدار! تو اشنکت؟ تو چکانی پریات ءے توار اشنکت؟

(دومی)

اے رینگیں جنین اکت کرزایت!

(یک چے توک ءے چے)

من چے بہ کنال؟ اے چی یے؟ من ءے چہ مات ءے دور بہ کن ات!

(دومی چگے)

من، بیچ نہ زاناں، برات اُف.....

من گمان کنال کہ آمار اکش ایت انت.....

(یک جنینے)

من عروگ و پل

..... من رواں مدو! آخر من آہاں رکیناں

(یک چھے)

..... ہو، خدا و استا، زوت کمک و بیات، اگاں ناما مرال

(دومی چک)

..... آئی و من عرو او گینگ، آئی دست و زہمے انت

(ہندیں دروازگ و بازیں جنین آدم
 'نگ انت، لہتیں جنین آدم جتا
 بے نزیک و اوشتا تک انت)
 دروازگ و پ و اوشتو کیس جنین

تو گئے! تو آسنے! زانہ تو گوں وتی دستاں ہما زند گیاں
 مَرکِ عباہوت کنے کہ آئی مرادان ء تو چہ جخالال پد جم کنگ انت؟

دومی جنین آدم

کھنیں عمد ء یک ماتے ء وتی چکان کنگ ات
 سہب ء تاہمہ ء یکے، ء تہنا یکے
 گنوکیں اینو ء کہ آہشت ء ملکہ ء گنوک کنگ ات
 آتہاری ء تہ ء تک ء پراہ ء شاہگانیں سور چکیں زر ء شمگ ء شت
 کنگ ء بان ء چے در آگ ء گنوک ء گوں تیاب ء شمگ ء روان
 چہ یک اسہن شکیں تلارے ء آپ ء تہ ء دورے کت
 ء وتی چکانی ہمرائی ء مَرک ء را امبازاں زرت نے
 جنین ء مہر کہ آئی تہ ء رنج ء غم ء ہواریں تام مان بیت
 تو مے سر ء چے بلاہ راہ دات
 چہ ریشی ابید چے است کہ چہ آئی ماہہ ترساں

(جیسن ء نو کر اشتاپی ء پتر انت)

جیسن: دروازگ ء سر اچھیں جنیناں بہ گش ات! اے پیش کاری
کنو کیس مردم ہمدانت یا چر اداں تنگ،

چہ تچگ ء آراچے رس ایت؟ زانہ بے گوازیں زر آرا کین ایت؟
زانہ بر زادی آرا بانزل دنت ء بر زین آسماناں چیر دنت کہ آوتی واہنداں ہم بہ
گش ایت ابیدیرے ء بہ تچ ایت؟ بلے آرا ابل ات! من ء بس چکانی سلامتی
ء غم انت، آئی غم نہ انت۔ آئی کہ ہماہان ء تکلیف دات، آوت چر آئی ء ہر
بہ گر انت۔ من ء آئی ء پرواہ نیست۔ چریشی سر کہ مرہیگینانی وارث ء گناہ
چکانی سر ادور بدینت من ء وتی چکان ء وڑے ناوڑے ء ر کینگی انت۔

رہشون: غمیگیں مرد! تو سر پد نہ ءے کہ تو چونیں سیاہ ء تماریں
جاگھے ء اتنگ ءے۔ اگاں نا، جیسن! تو اے وڑیں گپ نہ جنگ ات۔

جیسن: جی ءے؟ زانہ آجنین من ء ہم گش ایت

رہشون: تی چک ٹنگ بو تگ انت۔ وت آہانی مات ء آہان ء ٹنگ۔

جیسن : اے چون؟ اناں، چک لاناں..... اے چہ منی گمان ء برزتر
ات..... او خدا! تو من ء بر باد گت۔

رہشون : ہم شریں چکانی خیال ء بہ کن کن اے پیہیں شرر نگیں عمرزگ
نوں پداگوں مشکل ء پید لبہ بیت۔

جیسن : آئی آہان ء جانشست؟ ہما کو ہمیں بان ء؟

رہشون : دروازگ ء پیچ کن ءوتی چکانی آسر ء بہ چار!

جیسن : غلاماں! اے زمزیلاں پیچ بہ کن ات، زوت کن ات

دروازگانی جوڑاں بہ پروش ات، دوئیں مرتگیں چکاں پیش دار ات، منی دو
دیں بد نصیبی! آجین..... اوہ، اے زہم آئی سر ء بہ بیت.....

(نو کردروازگ ء پروشگ ء انت۔ میڈیا بان ء سر ء

ظاہر بیت یک موٹلے ء سوار انت کہ آرا گل دارد کیں

اژدہایے کشگ ء انت۔ ایشی تہ ء چکانی جون انت۔)

میڈیا: آنگو آدروازگانی دپ ء توچے کنگ ءے؟ آسنی زمزیلاں

ہاپے پروشگ ءے؟ مردگان ء من ء شوہازگ ءے کہ من آہان ء

سُکھت؟ دلجمی ءِ ایمنی ءِ لوٹ انت؟

ءِ نون ترا منی کجام چیزے پکار انت، بہ عکس، بے نون تی نزیکی

من ءِ ہجھکت نہ کنت۔ چہ آسمان ءِ مئے جہانانی نگاہ دار یں ڈاڈا ءِ اھے راہ

داتگ ءِ چہ وتی دشمنانی قہر ءِ من ءِ رکیننگ ءِ۔

جیسن: تو زندگیاں کینگ! منی لوگی، کہ گوں آئی ہر زمانگ ءِ نادوستی

در شان کنگ بیت۔ ہون وار نیں مات کہ آئی منی دوئیں پچان ءِ سُکھت ءِ من

ءِ مردگے ءِ پیم ءِ کنت ءِ ءِ تو، تاں انوس ءِ ہم روج ءِ روشنایاں پہ وتی

دیدگاں زورے؟ ءِ چرے سر سبز یں زمین ءِ و شبو زورے کہ چہ تی

دوزھی کاراں گران تر اتگ۔ من ترا پیٹ کناں۔ اپوز کہ منی چم،

آوہداں کور بو تگ انت۔، نون صہاف گندگ ءِ انت۔ و ہدے چہ بے سر یں

بادگیر ءِ چہ ظالم ملک ءِ من ترا وتی امبازاں زرت ءِ وتی وطن یونان ءِ

آورت۔ ءِ تو سرتا سر یں بدبختی یے..... انچیں کہ آئی وتی وطن ءِ

راء وتی پت ءِ راڈروہ ات..... اوہ، خدائے تی گناہ مئے سر ءِ دؤر دات

انت!

وہدے منی زوت روکیں، برہداریں گراب آگوء سرار تووتی
 ابلی گام ایرکت تہ منی گنٹ ء جت۔ من زانت، من سر پد اتاں چیا کہ یک
 روچے یک براتے ہم تئی لوگ ء گنگ بو تگ ات۔

آہے پیشکاری ء بند ات ات۔ من وتی لوگ ء لوگ بانک کت ء چہ
 آئی ء چک پید ابوت ء نول مہر، مرد ء دروت ء امبازانی ہاترا آئی وتی
 چکان ء گشت۔

یک انجمن چیزے کہ یونان ء یک جنینے ہم آئی گمان ء کت نہ کنت ء
 من تراوت وتی ہاترا پسند گت ء تو پہ من نادوست ء مرک ء بانور بوت
 ئے۔ جنین آدم اناں بلکیں رستر۔ چہ اسکا نیلا ء گیش بھیمناک کہ آٹسجن ء
 تیاب دپ ء دم پہ ساہت چہمال جنت۔

بس تئی چم انچو فولادی انت کہ منی ہر وڑیں بے مہری یے،
 نادوستی یے تا اہاں سر نہ بیت چہ منی راہ ء دور بیا ہر ابیاں ردوم
 دیو کیس چکانی ہون وار تگیں کور!

من ء ایوکی ء گریوگ ء ہل، گوں ہما تہلیں اس کہ نول جمر ء
 ڈول ء چسکن ء زند ء سرا ساہیل بنت۔

تج جو انیس بانور سے نہ بیت کہ گوں آئی گپ بہ بیت
نہ چلے، زندہ امیت و ہیکہ بیت۔

میڈیا: اے تئی ہاریں گشتانگ ویک ارزا نہیں پسے است کہ آرائے بہ
زوس شرزانت۔

ہرچی کہ من گت تئی واستاگت۔ ہرچی کہ توگت منی واستاگت۔
پے ہاترانوں اے قصہ وراہل۔

اے چیز نہ بوتگ ات کہ تو شریں زندگی یے بہ گوازیست۔ منی
پو پ اینگ بوتگ ات و منی دل قہر آماج، تو و تئی شہزادی و اپت کہ آئی اے
سور و راہ در گیتگ ات، و میڈیا وراہرے ملک و درگت، زانہ آرانہ تو راہگ
ات؟

من و ہر نام و تئی دل نکش ایت، تو ارکن،

رستریا لسن و تیلانی اسکا سیلا، تئی دل منی ہجگانی زد و ہنگ و

در سیں گپ تچک انت و پد رانت۔

جیسن: تراہم غم و اندوہ است، تئی دل ہم انچو ہون رتچ انت چوک

منی۔

میڈیا: من ءوتی دل ءدر دوست بیت کہ تئی کندگ ہلا س بنت۔
 جیسن: منی چک چو نہیں گناہ گاریں لاپے ءے چے ودی یو تگ ات
 انت؟

میڈیا: پکان! شاموتی پت ء گناہ ء میار ء ہا ترا مر ات۔

جیسن: اے چون؟ من گوں وتی دستاں آہان ء ونہ کشت!

میڈیا: تئی دروگیں مہر ء لکھمال کنو کیں غرور ء.....

جیسن: تو کشت! تئی مہر ء ہوس ء آہان ء کشت.....

میڈیا: زانہ پہ جنین آدماں مہر یک پو چیں چیزے؟

جیسن: پھک دامیں جنینانی گپ انت، تئی در سیں زندگی بد ء بد تر.....

میڈیا: وتی آزار ان دلگوش بہ کن، او مر ات انت، مر ات ء کشت انت۔

جیسن: اناں! او ہزر گیں خدا!..... تئی سر ء دنیا ء لعنت بہ بنت۔

میڈیا: دیو تازان انت کہ اے غم دیو کیں کار ء بند ات کے کشت؟

جیسن: تئی دل ء، ء تیو گیں گند گیان آزان انت!

میڈیا: کستی بے شک بیبی..... بے آف، تئی توار، چریشی من ء باز
 کسایت۔

جیسن: ءتئی توآء چے من ء..... زانہ تو نول منی توآء

آشکنگ نہ لوٹے؟

میڈیا: چوں؟ من ء بن راہ پیش دار، من بس ہے دُزبندی ء کنال۔

جیسن: جو ناں من ء بہ دئے کہ پر آہاں من بہ گریواں ء آہاں قبر ء

کسارت بہ کنال۔

میڈیا: پھیر نا! من وت آہان ء یک بے توآء سبزیں قبرے ء کل

کنال۔ ہما کوہ ء دا من ء کہ اوداں ہیرا ء پیکیں چار دیواری انت سیکہ یک

زور ء تمر دیں مردے آہانی قبرال مہ پروش ایت ء آہان دُر ء دُور مہ دنت

کہ چریشی آکم شرپ بنت۔ کارنتھ ء تیاب دپ ء من ہر سال آہانی یات ء

گیر آراں سیکہ آہانی ہون ء ٹپ ہشک بہ بنت ----- ء من پیلپس ء

میداناں سرباں سیکہ پنڈین ء چ ا بچس ء کر ء بہ رواں..... ء بہ چار، تئی

واستامرک نزیک آیان انت۔ انچیں زوراک ء ایو کیس مرکے چوتئی دل ء

ڈؤل ء..... تئی کو نہیں آرگو ء بانزل اے جاگہ ء سڑگ ء بدات کن

انت، ہموداں کہ آوشتاگ ہمائی بانزل تئی سر ء دوکپ کن انت ء تاں

آسر ء منی یات پہ توجور ء کچل بنت۔

(آموٹل ۽ سِرا او شیتت ۽ میزان میزان ۽ رها دگ بیت)

جیسن: در یختیں! ہما مردم کہ چکانی آہ ۽ زاریاں اُشکن انت، تنی تہیں ہون وارال بہ سوچات انت۔

میڈیا: تنی پُر شنگیں کمول ۽ دُرو ہنگیں سجتاں، تنی واستا خدا ۽ گوش ہم بند کنگ انت۔

جیسن: برو..... چہ چکانی ارساں تنی دامن ترانت۔

میڈیا: برو ۽ وتی بانور ۽ بہ واپین۔

جیسن: من تیو گین عمر ۽ پہ گریوگ ۽ واستا بے اولادرواں۔

میڈیا: اے نہ تہنا، بلکین پیری ہم پیدا ک انت..... دران کشی پیری

جیسن: منی چگ، منی وتی!

میڈیا: تنی لاناں بلکین منی.....

جیسن: ہمائی کہ آہان ۽ کشت ۽؟

میڈیا: ہنو، ترا غم دیگ ۽ واستا.....

جیسن: یخبرے آہانی لٹانی چنگ آہل۔ یخبرے آہان آدست جنگ آ
 عتک آ زورگ آہل..... آہ، اپسوز!

میڈیا: زانہ تو آہان آدل آدارے آہانی پتتاں گرنے؟ بے نول و آ
 نیست انت۔

جیسن: او خدا! من اے ناز کیس پیشانی چک اتین انت!۔

میڈیا: تھی گپان آ گوات بارت۔

جیسن: تو، اے زوس! تو منی آ گوشدارے؟ ہرچی عتک بوت، آ
 بے کار بوت ہمار ستر کہ چہ چکانی ہونان رتنگ، من آ انگومان برات آ
 پر دشتے، بے نول کہ ہرچی ہم بہ بیت،

تاں ہما کساس آ کہ تو بختا تک آ تاں ہما جاہ آ کہ منی زور آ تو ان ہمراہ بیت
 من ہے مرد گانی سر آ گریوان بال

آ آہاں گڈی بر آ خدا حافظ کنان آ وتی دستاں چست کناں گوات

آ ڈر سیں شیطان

اے گپانی شاہد بہ بنت۔

آئی آہان آ چول کشت، نہ نراناں! ایشی ہم موہ دیگ مہ بیت کہ من

وتی چکان ء کٹت ء بہ کنناں۔ آہاں جو ناں زمین ء کل بہ کنناں۔ کے ء را؟
 او سینگیں جنین! دریچتیں من اے موہ مہ داتیں کہ تو آہان ء بزانستیں ء بہ
 دہستیں ء بہ کشتیں!

(آزمین ء سر ء کپ ایت)

کورس

آسمان ء سہری زوس ء گنجانی مز نیں ماڑی انت
 چہ اوداں انسان ء را عجیبیں نصیبے دست کپ ایت
 اُمیت ء ترس ء انگلت بُرز تریں
 ہا امر ء کہ مردم اُمیت ء دار ایت، آنہ رس ایت
 بے یک راھے الم ء دست کپ ایت
 کہ آرا انسان سر پد نہ بیت،
 اداہم انچو یو تگ،

ڈاکٹر فضل خالق 28 مئی 1958ء آفسر (کیچ) ء وادی بوت۔ چہ
ڈگری کالج تربت ء ایف ایس سی وشہ بولان میڈیکل کالج کوئٹہ ء ایم بی بی ایس
ملنگ۔ ڈاکٹر فضل خالق حکومت بلوچستان ء محکمہ صحت ء میڈیکل آفیسر انت۔
آئی ء بلوچستان انت۔ بلوچی تاک ”بام“ ء بناکت، اومروچاں بلوچی زبان ء یک
نامی میں نغمہ کار، آرماتک کار، کسماتک نویس۔